

**Олександр Врублевський
Володимир Артеменко**

ТЕРИТОРІАЛЬНА РЕФОРМА: ВІД МОДЕЛЮВАННЯ ДО РЕАЛІЗАЦІЇ

Інформаційні матеріали для Полтавської області

**ІКЦ «Леста»
Київ
2006**

Видання здійснене за підтримки фонду Євразія

Погляди викладені тут належать авторам цієї роботи і не обов'язково відображають офіційну точку зору фонду Євразія.

Ця інформація та розробки є вільними для копіювання, перевидання та поширення по всій території України, усіма способами, якщо вона здійснюється безоплатно для кінцевого споживача та якщо при такому копіюванні, перевиданні та поширенні є обов'язкове посилання на автора та суб'єкта майнового права на цю інформацію та розробки

В83Врублевський О.С., Артеменко В.П.

Територіальна реформа: від моделювання до реалізації: Інформ. матеріали для Полт. обл. / О.С Врублевський, В.П. Артеменко. - К.: ІКЦ „Леста”, 2006. – 52с.

ISBN 966-7672-48-4

Книга містить результати проектних робіт в Полтавській області, що здійснювалися в межах проекту „Територіальна реформа: з людьми і для людей”. Розраховане на широке коло читачів - голів рад усіх рівнів, посадових осіб виконавчої влади, громадських організацій та усіх тих, хто цікавиться питаннями реформування адміністративно-територіального устрою України.

ББК 67.9(4УКР-4ПОЛ)300.4

Віддруковано ТОВ “ІКЦ Леста”

Підписано до друку з оригінал-макету 31.10.2006.
Формат 60х84/8. Гарнітура Times. Папір офсетний.

Умовн.-друк. арк 6,05. Обл.-вид.арк. 4,52. Наклад 500 прим. Зам. 78-06

ISBN 966-7672-48-4

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ БЕЗКОШТОВНО.
© Інститут громадянського суспільства, 2006.

ВСТУП

Адміністративно-територіальна реформа являє собою зміну на законодавчій основі системи поділу держави на територіальні утворення, відповідно до яких здійснюється організація та функціонування органів державної влади та місцевого самоврядування.

Неодноразові зміни адміністративно-територіального устрою за часів радянської доби переконують, що поділ держави має здійснюватися не для вирішення ситуативних проблем, а на певних перспективних принципах, дотримання яких, врешті-решт, повинно сприяти поліпшенню стандартів життя, розвитку місцевого самоврядування, наближувати надання різного роду послуг населенню тощо. Серед таких принципів можна відзначити: повсюдність, пропорційність, компактність, доступність, спадкоємність, саморегулювання, взаємодоповнюваність, гнучкість, адаптивність та низку інших.

Існуючий адміністративно-територіальний устрій України являє собою складну неупорядковану чотириступеневу ієрархічну структуру. Кожна адміністративно-територіальна одиниця наділена державою відповідними повноваженнями у сфері державного управління, а також виконує певні самоврядні функції.

У цій системі є чимало неточностей і суперечностей. Так, одні й ті ж адміністративно-територіальні одиниці: міста районного значення, селищні та сільські ради можуть належати як до третього, так і до четвертого рівня ієрархії. Відсутність в адміністративно-територіальному устрої України найнижчого базового рівня та різноманіття адміністративно-територіальних одиниць третього та четвертого рівнів: міста районного значення, селищні, сільські ради, ускладнюють адміністративно-територіальну схему по горизонталі. Особливої актуальності ця проблема набуває для специфічних міських адміністративно-територіальних утворень, на території яких діють кілька інших адміністративно-територіальних одиниць, але які не складають єдиної територіальної громади. Сьогодні в Україні на території 64 міст обласного значення функціонують 202 інші адміністративно-територіальні одиниці, в яких діють органи місцевого самоврядування.

Існує чимало суперечностей й щодо визначення адміністративно-територіальних одиниць. Так, відповідно до статті 133 Конституції України систему адміністративно-територіального устрою України складають: Автономна Республіка Крим, області, райони, міста, райони в містах, селища і села. Якщо порівняти з нормами Конституції існуючу схему адміністративно-територіального устрою, то можна виявити низку протиріч, зокрема: поза переліком адміністративно-територіальних одиниць в нормах Конституції опинились міські, сільські та селищні ради; перелік адміністративно-територіальних одиниць включає адміністративно-територіальні одиниці, як області та райони, так і міста, селища та села, які по суті є населеними пунктами. Це спричинило певну плутанину в поняттях „адміністративно-територіальна одиниця” та „населений пункт”; відсутність базового рівня адміністративно-територіальних одиниць – сільських та селищних рад неминує приводить до порушення принципу повсюдності територій, що має наслідком неналежність значних територій, які знаходяться поза межами сіл та селищ ні до якої адміністративно-територіальної одиниці.

Не розкриваючи зміст усіх недоліків наявного в Україні адміністративно-територіального устрою, виділимо його характерні проблеми. Зокрема, такими проблемами є: надмірна подрібненість, яка гальмує вирішення програмних завдань соціально-економічного розвитку країни; існування непередбачених Конституцією України адміністративно-територіальних одиниць – селища міського типу; існування специфічних адміністративно-територіальних утворень, на території яких розташовані декілька самостійних адміністративно-територіальних одиниць, але жителі яких не складають єдиної територіальної громади; недосконала класифікація міст за адміністративною ознакою; недостатнє забезпечення фінансово-економічної та соціальної самодостатності адміністративно-територіальних одиниць, насамперед сіл; дезінтеграція адміністративно-територіальних одиниць; існування населених пунктів, територія яких відірвана від основної (титульної) території адміністративно-територіальної одиниці (так звані анклав); невизначеність чітких меж адміністративно-територіальних одиниць та населених пунктів.

Реформування адміністративно-територіального устрою України має відбуватися на основі обережного ставлення до проектів кожних змін адміністративних меж. Вважаємо, що розробка відповідних проектів, з огляду на різнобічні точки зору з цього питання, мають враховувати:

- історію змін адміністративно-територіального устрою за тривалий період, стійкість конкретних ділянок сучасних адміністративних кордонів;
- прагнення певних територій до головних центрів адміністративно-територіальної одиниці, яка ніколи не міняла свою адміністративну належність;
- природно-історичні основи адміністративного районування;
- поділ країни на військові округи, залізниці тощо, сукупність яких відображає реальний господарчий, транспортний та соціальний поділ територій;
- існуючі та інтегровані схеми економічного, соціального та інші види районування;
- ареали тяжіння основних міст (наприклад, трудові та інші зв'язки населення);
- територіальні, культурно-географічні та інші розбіжності в умовах та рівні життя, бар'єрність існуючих адміністративних меж тощо.

До вашої уваги пропонуються інформаційні матеріали, що відображають результати дослідницьких робіт у Великобагачанському, Миргородському, Решетилівському та Шишацькому районах (далі – "пілотні райони") в межах проекту "Територіальна реформа: з людьми і для людей", реалізацію якого було здійснено Інститутом громадянського суспільства спільно з Українським освітнім центром реформ за фінансової підтримки Фонду Євразія.

В ході реалізації вищевказаного проекту за сприяння керівництва Полтавської обласної державної адміністрації та відповідних адміністрацій на місцях, Центру соціальних досліджень (м. Полтава) із залученням місцевих експертів було вивчено історію розвитку адміністративно-територіального устрою області, здійснено "паспортизацію" усіх "пілотних районів", яка дозволила з'ясувати сучасний стан інфраструктури досліджуваних територій. В адміністративному центрі кожного "пілотного району" було організовано і проведено аналітичні круглі столи-семінари, в ході яких його учасникам (головам сільських, селищних рад, представникам районної влади, громадських організацій, засобів масової інформації) були презентовані результати проектних робіт, засади та етапи реформування територій в Україні, а також з'ясовувалися в ході діалогу між командою експертів та учасниками семінарів їх бачення можливих способів та термінів реформування адміністративно-територіального устрою конкретного району. Проведення усіх публічних заходів супроводжувалося соціологічними опитуваннями його учасників з питань, що стосуються адміністративно-територіальної реформи.

На основі зібраної інформації експерти підготували аналітичні матеріали, що містять відомості про сучасний стан адміністративно-територіального устрою "пілотних районів" та можливі перспективи їх розвитку як в контексті законопроектів щодо реформування територій України, так і інших обґрунтованих параметрів (далі – моделі). Запропоновані експертами моделі реформування були оприлюднені на підсумковому круглому столі-семінарі, який відбувся в м. Полтаві 27 липня 2006 року в приміщенні Полтавського університету споживчої кооперації України. В його роботі прийняли участь представники районної та обласної влади, громадських організацій, засобів масової інформації, а також особи, які раніше вже брали участь в районних публічних заходах в межах цього проекту.

Команда проекту сподівається, що вироблення запропонованих у цьому виданні, а також й інших альтернативних моделей реформування адміністративно-територіального устрою як "пілотних", так і решти районів області, сприятиме підготовці в недалекому майбутньому якісно нового та більш збалансованого проекту Закону України "Про територіальний устрій України.

*З повагою,
команда проекту*

ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ АДМІНІСТРАТИВНО-ТЕРИТОРІАЛЬНОГО УСТРОЮ ПОЛТАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Пустовіт Тарас Павлович,

*начальник відділу інформації та використання
документів Державного архіву Полтавської області.*

Адміністративно-територіальний поділ краю в 1917 – 1923 рр.

Після соціально-політичних потрясінь 1917 р. постало питання про перегляд колишніх адміністративно-територіальних поділів. Згідно з IV Універсалом Центральної Ради поряд з органами місцевого самоврядування було визнано і ради, оскільки передбачався перехід до територіальної системи, яка б складалася з земель, волостей, громад. Проте розвиток подій відбувався в іншому напрямку.

27 січня 1918 р. був виданий декрет Раднаркому РРФСР “Про порядок змін меж губернських, повітових і інших”, згідно з яким питання про зміни територій губерній, повітів і волостей вирішувалося Радами робітничих, селянських і солдатських депутатів.

В перші роки радянської влади територіальний поділ губернії був таким, що Полтавська губернія залишалася поділеною на 15 повітів, а повіти на волості.

Хоча на місцях сільські сходи, волосні і повітові виконкоми приймали рішення про переведення населених пунктів із однієї волості в іншу, про утворення нових волостей. Це дроблення особливо спостерігалось в Костянтиноградському повіті, де волості були великі за територією. В Гадяцькому повіті, через який проходили три річки, були складнощі в управлінні окремими населеними пунктами. В інших повітах були лише поодинокі випадки утворення нових волостей.

Таким чином, загальна кількість волостей у 15 повітах Полтавської губернії з 261, що існували до революції, зросла до 276.

Згідно з тимчасовим положенням Радянського Уряду України “Про організацію місцевих органів Радянської влади і порядок управління” від 8 лютого 1919 р., на початку того ж року в селах створювалися сільські Ради. Процес утворення сільських Рад як нижчих одиниць адміністративно-територіального поділу, продовжувався і в 1920 р.

3 липня 1920 р. було видано положення ВУЦВК про сільські Ради, які утворювалися в населених пунктах, де було не менше 300 жителів. Виконавчим органом були виконкоми у великих селах і голови сільрад у селах з населенням менше 10 тис. чоловік.

Декретом ВУЦВК від 8 червня і додатково від 30 липня 1920 р. утворюється Кременчуцька губернія в складі таких повітів:

Золотоніський	
Кременчуцький	
Хорольський	відійшли від Полтавської губернії
Олександрійський	відійшов від Херсонської губернії
Черкаський	
Чигринський (Чигиринський)	відійшли від Київської губернії

Губернським центром стало місто Кременчук.

Кременчуцька губернська адміністративно-територіальна комісія визнала необхідним відновити волості в межах дореволюційного часу і ліквідувати заново утворені волості, тому постановою президії Кременчуцького губвиконкому від 25 червня 1922 р. були затверджені зміни в складі повітів Кременчуцької губернії.

Із змінами Кременчуцька губернія проіснувала до часу її ліквідації (кінець 1922 р.).

Постановою ВУЦВКу від 27 квітня 1921 р. від Полтавської до Київської губернії було віднесено Переяславський повіт, що обумовлювалось його близькістю (90 км) та економічним тяжінням до Києва.

Після відокремлення Кременчуцької губернії та передачі Переяславського повіту територія Полтавської губернії значно зменшилась. Вона існувала у складі 11 повітів:

Гадяцький
Зіньківський
Кобеляцький
Костянтиноградський
Лохвицький
Лубенський

Миргородський
Пирятинський
Полтавський
Прилуцький
Роменський

1 лютого 1922 р. видано постанову ВУЦВКу “Про впорядкування і прискорення робіт по адміністративно-територіальному поділу УСРР”, яка забороняла губернським і повітовим виконкомом проводити будь-які зміни в адміністративно-територіальному поділі до вироблення єдиного плану для Української СРР.

Постанова вказувала на недоліки в адміністративно-територіальному поділові України: нерівномірний розподіл територій між окремими територіальними одиницями та відсутність між ними економічних зв’язків.

У зв’язку з цим ВУЦВК доручив Народному комісаріату внутрішніх справ УСРР у найкоротший термін розробити план районування України із врахуванням господарських особливостей і економічного тяжіння територіальних одиниць.

Відповідно до постанови 3-ї сесії ВУЦВКу від 15 жовтня 1922 р. “Про адміністративно-територіальний поділ УСРР” та постанови ВУЦВКу від 4 і 30 листопада 1922 р. Кременчуцька губернія була розформована, а її повіти розподілені між сусідніми губерніями.

До Полтавської губернії відійшли: Золотоніський, Кременчуцький, Хорольський повіти.

До Київської: Черкаський та Чигиринський.

До Катеринославської: Олександрійський.

У грудні 1922 р. всі губернські установи Кременчуцької губернії було ліквідовано, і вона припинила своє існування.

У 1923 р. після приєднання до Полтавської губернії 3-х повітів колишньої Кременчуцької губернії, Полтавська губернія існувала в складі 14 повітів, 260 волостей та 1900 сілрад.

У цих межах Полтавщина займала площу 39 801 кв. верст з населенням 2 996 840 чоловік.

До початку 1923 р. мали місце й інші зміни в адміністративно-територіальному поділі повітів Полтавської губернії. Так, президія Гадяцького повітвиконкому постановою від 27 січня 1923 р. розформувала Беївську, Бобрицьку, Сватківську і Синівську волості, приєднавши їх до сусідніх волостей Гадяцького повіту. 26 березня того ж року Полтавський губвиконком затвердив постанову Конградського (Костянтиноградського) повітвиконкому про перейменування м.Конграда в Красноград (в двадцятих роках в українській мові ще вживалася його назва - Червоноград).

Полтавщина в 1923-1925 рр.

Третя сесія ВУЦВКу своєю постановою від 25 жовтня 1922 р. визнала триступеневу систему адміністративного поділу досконалішою, але, враховуючи труднощі у проведенні реформи, вирішила проводити її поступово. Цією ж було затверджено й основні принципи поділу республіки на округи і райони, а також визначено норми щодо кількості населення для різних адміністративних одиниць. Так, було затверджено територію сілради як адміністративної одиниці з кількістю населення не менше 1000 чоловік, району – від 25 000 до 40000 чол., округу – від 400 000 до 600 000 чоловік. Губвиконкоми повинні були до 1 січня 1923 р. подати проекти нового адміністративного поділу в межах губерній.

На основі проведеної роботи 2 сесія ВУЦВКу 7 скликання постановою від 12 квітня 1923 р. затвердила поділ республіки на 53 округи та 706 районів та зменшила кількість сільських рад.

ХІІ з’їзд РКП(б), який відбувся в квітні 1923 р., спеціальним рішенням з цього питання вказував на необхідність поступового переходу до нового адміністративно-територіального поділу, і перш за все, на території України. Зокрема, пропонувалося проводити укрупнення волостей пропонувалося проводити з великою обережністю, враховуючи інтереси широких мас сільського населення.

Упродовж 1923-1924 рр. в Україні відбувається і узгодження змін в районуванні.

7 березня 1923 р. президія ВУЦВКу прийняла постанову про адміністративно-територіальний поділ Полтавської губернії. Згідно з цією постановою ліквідовувався поділ губернії на повіти та волості і вводився новий – створювалися округи та райони. Так, на території губернії було значно зменшено кількість сільрад і районів порівняно з колишніми сільрадами та волостями, що видно з таблиці, яку наведено нижче:

Округи	кількість старих во- лостей	кількість районів	% скоро- чення	Кількість сіль рад		% скоро- чення
				старих	нових	
Золотоніський	30	9	70	217	101	54
Красноградський	38	11	71	172	112	49
Кременчуцький	32	10	73	255	133	48
Лубенський	43	16	63	380	196	48
Полтавський	53	17	68	344	156	55
Прилуцький	31	12	61	274	160	42
Роменський	55	14	80	268	169	37
Всього:	282	89	68	1910	1027	52

При проведенні реформи зберігся принцип неподільності волостей, завдяки чому, було досягнуто основної мети реформи адміністративно-територіального поділу. Внаслідок нового поділу кількість адміністративних органів на місцях зменшилась в основному втричі, а при утворенні округів відбулися зміни губернських меж.

Від Полтавської губернії були виділені і передані Богодухівському округу 3 волості Зіньківського повіту:

Грунська

Комишанська (Комишівська)

Куземинська

До Полтавської губернії було приєднано 9 волостей Переяславського повіту (6 до Золотоніського і 3 до Прилуцького округів), 2 волості Лебединського повіту (до Роменського округу), 1 волость Валківського повіту, 3 волості Зміївського повіту, 9 волостей Новомосковського повіту (до Красноградського округу), 1 волость Олександрійського повіту (до Кременчуцького округу). Всього до Полтавської губернії було включено 25 волостей загальною площею 3609 кв. верст з населенням 124 479 чол. Із 14 старих 5 повітів (Золотоніський, Кременчуцький, Лубенський, Полтавський, Роменський) повністю збереглися і увійшли до складу відповідних округів. Із Прилуцького та Красноградського повітів по дві волості перейшло до сусідніх округів Полтавської губернії. Малоперещепинська і Новотагамлицька волості Красноградського повіту відійшли до Полтавського округу, Блотницька і Березівська волості Прилуцького повіту – до Роменського округу.

Із розформованих повітів Гадяцький повністю був віднесений до Роменського округу, Зіньківський (без 3-х волостей) – до Полтавського. З інших п'яти розформованих повітів – Кобеляцький, Лохвицький, Миргородський, Пирятинський, Хорольський – кожен розподілено між трьома сусідніми округами, причому більша частина Кобеляцького повіту було віднесено до Полтавського округу, Хорольського і Миргородського – до Лубенського, Пирятинського – до Прилуцького округу.

Проведена в 1923 р. реформа в галузі адміністративно-територіального поділу дала значне скорочення кількості адміністративно-територіальних одиниць. Але реформу не можна було вважати закінченою. Ще друга сесія ВУЦВКу VIII скликання констатувала, що районування необхідно надалі поглиблювати і розширювати, вносячи корективи в уже прийняті межі з метою максимального наближення низових органів влади до населення.

Уряд дав можливість місцевим органам влади вносити проекти, корегувати допущені неточності. У зв'язку з цим Полтавський губвиконком вніс на розгляд ВУЦВКу проект ряду змін у складі округів і районів. При зміні меж і розформуванні враховувалась економіка району, відсутність коштів для створення районного бюджету, незручність у відносинах окремих насе-

них пунктів із своїми районними центрами, адміністративно-господарче тяжіння населених пунктів району до інших тощо.

5 січня 1925 р. були уточнені кордони Харківської і Полтавської губерній. Миколо-Комишуватський район Харківського округу передано Красноградському округу Полтавської губернії, низку населених пунктів Кегичівського району Красноградського округу Полтавської губернії було включено до Харківської губернії.

Відомості про адміністративно-територіальний поділ Полтавщини у 1925-1930 рр.

Постановою Ради Народних Комісарів УСРР від 14 лютого 1925 р. вся територія УСРР в адміністративно-територіальному відношенні була поділена на округи і райони під управлінням єдиного республіканського центру. Сесія ВУЦВКу 19 лютого 1925 р. прийняла резолюцію, яка передбачала роботу по розширенню мережі сільрад, про виділення в сільради всіх населених пунктів, що мають 1000 чоловік населення, а в окремих випадках організацію сільрад у населених пунктах із населенням не менше 500 чоловік.

Від старого адміністративно-територіального поділу України ще залишалися губернії. З утворенням і зміцненням округів та районів назріли умови для ліквідації губерній. Згодом це вже передбачала постанова 4 сесії ВУЦВКу 8-го скликання від 19 лютого 1925 р., яку було прийнято на основі рішення Пленуму ЦК КП(б)У в жовтні 1924 р.

3 червня 1925 р. постановою Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету і Ради Народних Комісарів УРСР "Про ліквідацію губерній і перехід на триступеневу систему управління" було ліквідовано губернії і губернські установи на території Української РСР, а всю територію Української республіки поділено на 41 округ. Окружні установи підпорядковувалися безпосередньо республіканським.

На підставі цієї ж постанови було розформовано Золотоніський і Червоноградський (Красноградський) округи Полтавської губернії. Окрім цього, Царичанський район Полтавського округу було віднесено до складу Катеринославського округу.

Згідно з постановою від 10 червня 1925 р. розформовується Золотоніський округ, а Переяславський район входить до складу Київського округу. Гельм'язівський (Гельмязівський), Золотоноський (Золотоніський), Іркліївський, Піщанський і Чорнобаївський райони увійшли до складу Черкаського округу. Драбівський і Ковалівський райони – до складу Прилуцького округу. Яремівський (Вереміївський) район – до складу Кременчуцького округу.

Постановою ВУЦВКу і РНК УРСР від 3 червня 1925 р. було ліквідовано Охтирський округ колишньої Харківської губернії і частину його районів: Грунський, Котелівський (Котелевський) і Рублівський віднесено до Полтавського округу.

В червні 1925 р. встановлено точний список міст і поселень міського типу колишньої Полтавської губернії, згідно з яким до розряду міст були віднесені: Полтава, Кременчук, Ромни, Лубни, Красноград, Золотоноша, Прилуки, Лохвиця, Гадяч, Кобеляки, Миргород, Переяслав, Пирятин, Зіньків і Хорол, а до розряду поселень міського типу: Крюків, Ново-Санжари (Нові Санжари) і Опошня (Опішня).

Постановою ВУЦВКу від 6 січня 1926 р. цей список було доповнено: до розряду міст віднесено Олександрію, а до поселень міського типу – Новогеоргіївськ Кременчуцького округу.

28-30 липня 1925 р. відбувся розширений пленум Полтавського окрвиконкому, на якому було вирішено ліквідувати Мачуський, Рунівський (Рунівщинський) і Супрунівський райони.

Таким чином, на 1 жовтня 1925 р. на всій території колишньої Полтавської губернії існувало 5 округів, 84 райони і 1 232 сільради.

Проведена в 1922-1925 рр. адміністративно-територіальна реформа та перехід від чотириступеневої /центр-губернія-повіт-волость/ до триступеневої /центр-округ-район/ системи управління дали деякі позитивні результати щодо скорочення адміністративного апарату. З цього приводу у постанові 2 сесії ВУЦВКу 9-го скликання "Про підсумки роботи по переходу на триступеневу систему управління" від 23 жовтня 1925 р. відзначалося, що навіть короткий період роботи державного апарату в нових умовах показав, що реформа створила сприятливі умови для спрощення і поліпшення апарату, наближення його до робітничо-селянських мас і залучення їх до активної участі в будівництві Радянської держави і соціалістичного господарства.

В цей час на території колишньої Полтавської губернії було 5 округів: Кременчуцький, Прилуцький, Лубенський, Роменський та Полтавський

Однак, і після реформи 1925 р. в округах продовжувалась робота по уточненню меж їх районів.

Станом на 17 грудня 1926 р. склад районів по округах був такий же, як і в 1925 р. Лише Сорочинський район Лубенського округу за цей період перейменовано на Нероновицький, а Ковалівський район Прилуцького округу – на Бирлівський.

Під час проведення реформи адміністративно-територіального поділу в 1925 р. в районуванні Кременчуцького округу були допущені значні помилки. Багато районів було створено штучно, без врахування історичних і економічних зв'язків між окремими населеними пунктами. Тому незабаром після закінчення робіт по районуванню постало питання про усунення недоліків у адміністративно-територіальному поділі Кременчуцького округу.

У березні 1928 р. Кременчуцький окрвиконком вніс на розгляд Центральної адміністративно-територіальної комісії проект нового районування округу, затверджений Центральною комісією 2 липня 1928 р.

Територію Кременчуцького округу було поділено на 14 районів. Такі райони як Горбівський, Крюківський, Кохнівський, Манжелійський (Манжеліївський), Красно-Кам'янський та Попельнастівський були ліквідовані, а їх території були розподілені між іншими районами. Замість ліквідованих були створені нові райони – Великокринківський і Куцеволівський.

Крім того, колишній посад Крюків (з 1925 р. – селище міського типу) – центр ліквідованого Крюківського району, було вирішено приєднати до м. Кременчука, оскільки в економічному відношенні Крюків тяжів до останнього і був тісно зв'язаний з ним, а Онуфріївський район, до якого відійшли сільради колишнього Крюківського району, як центр сільськогосподарського району, не зміг би в повній мірі керувати діяльністю індустриального Крюкова.

Крюків було виключено з реєстру поселень міського типу, територію його приєднано до м. Кременчука, а замість селищної Ради в Крюкові було створено районну Раду Кременчуцької міської Ради.

Полтавщина в 1930 - 1931 рр.

Всеукраїнський Центральний Виконавчий Комітет і Рада Народних Комісарів УСРР 2 вересня 1930 р. прийняли постанову "Про ліквідацію округів і перехід на двоступеневу систему управління".

На території Української РСР створювалася двоступенева система: районні виконавчі комітети і виділені в окремі адміністративно-господарські одиниці – міські ради, які підпорядковувалися безпосередньо центрові. 18 міст, у тому числі Полтава і Кременчук, були виділені в окремі адміністративно-господарчі одиниці.

Всі райони розподілялися на 3 категорії відповідно до кількості населення, перспектив росту, можливостей інтенсифікації господарства.

Після ліквідації округів і скорочення кількості районів на території колишніх округів залишилися такі райони:

По колишньому Кременчуцькому округу

Бригадирівський	I кат.	Лихівський	I кат.
Глинський	I кат.	Новогеоргіївський	II кат.
Глобинський	III кат.	Олександрійський	II кат.
Градизький	III кат.	Онуфріївський	I кат.
Кишеньківський	I кат.	Семенівський	I кат.

По колишньому Лубенському округу

Березівський	I кат.	Лубенський	III кат.
Березоворудський	I кат.	Малодівицький	I кат.
Варвинський	I кат.	Миргородський	II кат.
Нероновицький (Сорочинський)	I кат.		

Великобагачанський	II кат.	Оболонський	I кат.
Великобубнівський	I кат.	Оржицький	I кат.
Вовчківський	I кат.	Пирятинський	II кат.
Глинський	I кат.	Покровсько-Багачанський	I кат.
Драбівський	I кат.	Прилуцький	II кат.
Згурівський	I кат.	Роменський	III кат.
Іваницький	I кат.	Сенчанський	I кат.
Ковалівський	I кат.	Срібнянський	I кат.
Комишанський (Комишнянський)	II кат.	Хорольський	I кат.
Чорнуський (Чорнухинський)	I кат.	Лохвицький	II кат.
Яблунівський (м-ко Яблуневе)	I кат.		
Яблунівський (м-ко Яблунівка)	I кат.		
Яготинський	I кат.		

По колишньому Полтавському округу

Грунський	I кат.	Нехворощанський	I кат.
Диканський	I кат.	Новосанжарський	I кат.
Зачепилівський	I кат.	Опішнянський	I кат.
Зіньківський	III кат.	Решетилівський	I кат.
Карлівський	II кат.	Рублівський	I кат.
Кегичівський	I кат.	Кобеляцький	II кат.
Червоноградський (Красноградський)	II кат.	Чутівський	I кат.
Малоперещепинський	I кат.	Шишацький	I кат.
Машівський	I кат.		
Сахновщанський (Сахнівщанський)	I кат.		

Полтавщина у складі інших областей в період 1932 - 1937 рр.

У 1932 р. країна перейшла на новий адміністративно-територіальний поділ – обласний і районний.

9 лютого 1932 р. ВУЦВК прийняв постанову "Про утворення областей на території УСРР". Згідно з нею в Україні було утворено 5 областей, крім Молдавської Автономної Радянської Соціалістичної Республіки; Вінницьку, Дніпропетровську, Київську, Харківську, Одеську.

Вся територія Полтавщини (колишня Полтавська губернія) увійшла до складу Харківської і частково Київської та Дніпропетровської областей.

Зокрема до складу Харківської області увійшли Полтава і Кременчук та 35 районів:

Бригадирівський	Липоводолинський
(пізніше Козельшинський)	Лохвицький
Варвинський	Лубенський
Великобагачанський	Миргородський
Великобубнівський	Недригайлівський
(Талалаївський)	Нехворощанський
Вовчківський	Новогеоргіївський
(Вовчицький)	Новосанжарський
Гадяцький	Оболонський
Глобинський	Онуфріївський
Градизький	Опішнянський
Диканський	Оржицький
Зіньківський	Пирятинський
Карлівський	Прилуцький
Кишеньківський	Решетилівський

Кобеляцький
Красноградський
Семенівський
Хорольський
Чорнухинський
Чутівський

Роменський
Сахновщанський (Сахновщинський)

Полтавщина у період 1937 - 1943 рр.

З 1937 р. проходить розукрупнення областей на території УРСР. Із 6 областей, утворених в 1932 р. (Вінницька, Дніпропетровська, Київська, Одеська, Харківська, Чернігівська), виділяються нові, в числі яких згідно з постановою Центрального Виконавчого Комітету СРСР від 22 вересня 1937 р. було утворено Полтавську область. До її складу увійшло 45 районів та два міста – Полтава і Кременчук, з приєднанням до них прилеглих сілрад. До складу Полтавської області відійшли міста і райони Харківської та Київської областей.

Від Харківської області до Полтавської відійшли міста: Полтава, Кременчук з підлеглими їм сілрадами райони:

Великобагачанський	Машівський
Великокринківський	Миргородський
Гадяцький	Нехворощанський
Глобинський	Новогеоргіївський
Градизький	Новосанджарський (Новосанжарський)
Гребінківський	Оболонський
Диканський	Онуфріївський
Драбівський	Опішнянський
Згурівський	Оржицький
Зіньківський	Петрівсько-Роменський
Карлівський	Пирятинський
Кишеньківський	Покровсько-Багачанський
Кобеляцький	Решетилівський
Ковалівський	Семенівський
Козельщинський	Сенчанський
Комишнянський	Синівський
Лазірівський	Хорольський
Лохвицький	Чорнухинський
Липово-Долинський	Чутівський
(Липоводолинський)	Шишацький
Лубенський	Яготинський

Від Київської області до складу Полтавської увійшли райони:

Гельмязівський	Іркліївський
Золотоніський	Чорнобаївський

Указом Президії Верховної Ради СРСР від 10 січня 1939 р. були утворені Кіровоградська і Сумська області.

До Кіровоградської області відійшли від Полтавської райони:

Новогеоргіївський
Онуфріївський

До Сумської області відійшли райони:

Липоводолинський
Синівський

Іншим Указом від 23 серпня 1939 р. було утворено Котелевський район з центром в с. Котельві Полтавської області. До його складу включено частину сільрад Опішнянського та Чутівського районів.

На 15 жовтня 1939 року Полтавська область складалась із 44 районів:

Великобагачанський	Лазірівський
Великокринківський	Лохвицький
Гадяцький	Лубенський
Гельмязівський	Машівський
Глобинський	Миргородський
Градизький	Нехворощанський
Гребінківський	Новосанджарський (Новосанжарський)
Диканський	Оболонський
Драбівський	Опішнянський
Згурівський	Оржицький
Зіньківський	Петрівсько-Роменський
Золотоніський	Пирятинський
Іркліївський	Покровсько-Багачанський
Карлівський	Полтавський
Кишеньківський	Решетилівський
Кобеляцький	Семенівський
Ковалівський	Сенчанський
Козельщанський (Козельщинський)	Хорольський
Комишнянський	Чорнобаївський
Котелевський	Чонухинський
Кременчуцький	Чутівський
Шишацький	Яготинський

У такому складі Полтавська область існувала до Великої Вітчизняної війни.

З вересня – жовтня 1941 р. по вересень – листопад 1943 р. Полтавщина була тимчасово окупована німецько-фашистськими загарбниками. Значна частина окупованих територій України була включена до складу так званого рейхскомісаріату "Україна" з центром у м. Рівне. Рейхскомісаріат поділявся на генеральні округи, а вони в свою чергу поділялися на округи (гебіти), які об'єднували кілька районів.

Територія Київської та Полтавської областей входила до складу генеральної округи Київ. Ця генеральна округа складалась з 26 округ (гебітів).

Полтавщина була поділена на 12 округ, до складу кожної входило декілька районів, а саме:

Назва гебіту:	Входили райони:
Гадяцький	Роменський, Зіньківський, Петрівсько-Роменський
Золотоніський	Гельмязівський, Золотоніський, Іркліївський, Чорнобаївський
Карлівський	Карлівський, Машівський, Чутівський
Кобеляцький	Кишеньківський, Кобеляцький, Козельщинський
Кременчуцький	Великокринківський, Градизький, Глобинський, Кременчуцький
Лохвицький	Лохвицький, Сенчанський, Чонухинський
Лубенський	Лазірівський, Лубенський, Оржицький
Миргородський	Великобагачанський, Комишнянський, Миргородський, Шишацький
Опішнянський	Диканський, Котелевський, Опішнянський
Пирятинський	Гребінківський, Драбівський, Згурівський, Ковалівський, Пирятинський, Яготинський
Полтавський	Нехворощанський, Новосанжарський, Полтавський, Решетилівський,
Хорольський	Оболонський, Покровсько-Багачанський, Семенівський, Хорольський

Адміністративно-територіальні зміни в 50-60-х рр. XX століття

По закінченні Другої Світової війни територія Полтавської області налічувала довоєнні 44 райони. Упродовж 1945-1951 рр. значних змін в адміністративно-територіальному поділі Полтавської області не відбувалося, за винятком уточнення меж всередині районів та переведення сільрад і окремих населених пунктів зі складу одного району до іншого.

В липні 1947 р. Президія Верховної Ради УРСР своїм Указом перенесла районний центр Ковалівського району з с. Ковалівки в с. Шрамківку, і відповідно до назви районного центру було перейменовано цей район у Шрамківський. Змінено було назву і Шишацького району. У зв'язку із 100-річчям від дня смерті славетного письменника М.В.Гоголя, Верховна Рада УРСР 1 березня 1952 р. винесла постанову про перейменування Шишацького району Полтавської області в Гоголівський район (центр с. Шишаки).

Значні зміни адміністративно-територіального поділу почали відбуватися у середині 50-х років. Так, 6 січня 1954 р. до складу Київської області було віднесено два райони Полтавської області: Згурівський та Яготинський. А у зв'язку із утворенням 7 січня 1954 р. Черкаської області від Полтавської області відійшло ще шість районів: Гельмязівський, Драбівський, Золотоніський, Іркліївський, Чорнобаївський, Шрамківський.

4 січня 1957 р. Указом Президії Верховної Ради УРСР були ліквідовані два райони: Петрівсько-Роменський та Покровсько-Багачанський (територія вказаних районів була розподілена між Гадяцьким, Лохвицьким, Лубенським і Хорольським районами).

Указами Президії Верховної Ради УРСР від 10 серпня 1954 р. "Про укрупнення сільських Рад депутатів трудящих по Полтавській області", а також Указами Президії Верховної Ради УРСР від 12 жовтня 1956р., 19 грудня 1956 р., 30 серпня 1958 р. та іншими, в наступні роки було проведено об'єднання низки сільських Рад, у зв'язку з чим кількість їх на території Полтавської області значно скоротилася. Станом на 1960 р. у складі Полтавської області перебувало 34 райони:

Назва районів	Кількість сільрад	
	1954 р.	1960 р.
Великобагачанський	34	14
Великокринківський	21	9
Гадяцький	23	22
Глобинський	20	7
Гоголівський	17	12
Градизький	31	13
Гребінківський	17	9
Диканський	16	11
Зіньківський	14	14
Карлівський	16	11
Кишеньківський	20	8
Кобеляцький	20	10
Козельщинський	24	10
Комишнянський	14	8
Котелевський	16	7
Кременчуцький	28	11
Лазірівський	15	10
Лохвицький	23	16
Лубенський	39	15
Машівський	13	8
Миргородський	28	16
Нехворощанський	15	10
Новосанжарський	24	16

Назва районів	Кількість сілрад	
	1954 р.	1960 р.
Оболонський	22	9
Опішнянський	14	8
Оржицький	24	14
Пирятинський	25	13
Полтавський	28	15
Решетилівський	28	11
Семенівський	19	10
Сенчанський	15	7
Хорольський	30	18
Чорнухинський	22	9
Чутівський	14	6

У другій половині 50-х років тривало розширення меж сілрад. Від 1950 р. виконавчий комітет Полтавської обласної Ради депутатів трудящих періодично виносив постанови про об'єднання 2-3 сілрад в одну, про уточнення в середині районних меж, перейменування сілрад і укрупнення населених пунктів.

У цей період на карті області з'являються і нові населені пункти. Так, рішенням виконавчого Полтавської обласної Ради депутатів трудящих від 25 грудня 1961 р. населений пункт будівництва гірничо-збагачувального комбінату Кременчуцького району було віднесено до категорій селищ міського типу з присвоєнням йому найменування Комсомольське. А згодом, відповідно до рішення облвиконкому від 15 січня 1962 р. смт. Комсомольське Кременчуцького району було передане у підпорядкування Кременчуцькій міській Раді депутатів трудящих.

Станом на 1962 р. на території Полтавської області значилось 2 міста обласного підпорядкування: Полтава, Кременчук; 10 міст районного підпорядкування: Гадяч, Гребінка, Зіньків, Карлівка, Кобеляки, Лохвиця, Лубни, Миргород, Пирятин, Хорол; 19 селищ міського типу: Артемівка (смт. з 1938 р) - Чутівський район, Білики (смт. з 1957 р) - Кобеляцький район, Велика Багачка (смт. з 1959 р) - Великобагачанський район, Велика Кохнівка (смт. з 1957 р) - Кременчуцький район, Власівка (смт. з 1960 р) - Градизький район, Глобине (смт. з 1957 р) - Глобинський район, Гоголеве (смт. з 1957 р) - Великобагачанський район, Градизьк (смт. з 1957 р) - Градизький район, Диканька (смт. з 1957 р.) - Диканський район, Козельщина (смт. з 1938 р) - Козельщинський район, Комишня (смт. з 1957 р) - Комишнянський район, Комсомольське (смт. з 1961 р) - Кременчуцький район, Нові Санжари (смт. з 1925 р) - Новосанжарський район, Опішня (смт. з 1925 р) - Опішнянський район, Решетилівка (смт. з 1938 р) - Решетилівський район, Ромодан (смт. з 1938 р) - Миргородський район, Семенівка (смт. з 1938 р) - Семенівський район, Червонозаводське (смт. з 1938 р) - Лохвицький район (раніше, до 1961 р. - Сталінка), Чутове (смт. з 1957 р) - Чутівський район.

Згідно з Указом Президії Верховної Ради УРСР від 30 грудня 1962 р. від 30 грудня 1962 р. "Про утворення обласних (промислових) і обласних (сільських) Рад депутатів трудящих Української РСР" було утворено відповідні обласні (промислові) і обласні (сільські) Ради депутатів трудящих у 19 областях, у тому числі і в Полтавській. Указом Президії Верховної Ради УРСР "Про утворення промислових районів і віднесення деяких міст республіки до категорії міст обласного підпорядкування" в Полтавській області до категорії міст обласного підпорядкування було віднесено міста - центри промислових районів: Гребінку, Карлівку, Лубни і Миргород. Іншим Указом від цієї ж дати "Про віднесення в підпорядкування обласних (промислових) Рад депутатів трудящих міських поселень Української РСР" в Полтавській області віднесено у відання обласних (промислових) Рад депутатів трудящих такі міста з підпорядкованими їм Радам населеними пунктами: Полтаву, Гребінку, Карлівку, Кременчук (із селищами міського типу Білики, Власівка, Комсомольське), Лубни, Миргород.

Указом Президії Верховної Ради УРСР від 30 грудня 1962 р. "Про укрупнення сільських районів Української РСР" було укрупнено сільські райони УРСР до розмірів територій вироб-

ничих колгоспно-радгоспних управлінь і замість існуючих створено такі райони в області: Гадяцький, Глобинський, Диканський, Зіньківський, Карлівський, Кобеляцький, Кременчуцький, Лохвицький, Лубенський, Миргородський, Пирятинський, Полтавський, Решетилівський та Хорольський.

У зв'язку із переселенням населених пунктів з території затоплення Кременчуцьким морем, зникає низка старих сіл колишніх Градизького і Кишеньківського, а також Кременчуцького і Глобинського районів, водночас з'являються нові села в Кобеляцькому та деяких інших районах.

Рішенням виконкому Полтавської обласної (сільської) Ради депутатів трудящих від 6 грудня 1963 р. в зв'язку з переселенням жителів виключено з облікових даних села Кобеляцького району - Кишеньки Лівобережні Вільховатської сільради та Переволочну Кишеньківської сільради. Зникає і стара Кишенька, замість неї з'являється нове село, якому присвоєно найменування Світлогірське (до нього переселилися мешканці Кишеньок і Переволочної).

Укрупнення районів створювало певні труднощі. Деякі села виявилися занадто віддаленими від нових адміністративних центрів. Тож, ураховуючи клопотання мешканців сіл Вереміївки, Жовниного, Кліщинців, Тимченка, підтримане районними та обласними організаціями, і беручи до уваги економічні зв'язки їх колгоспів з містом Золотоношею, Президія Верховної Ради УРСР Указом від 27 січня 1964 р. передала Вереміївську, Жовнинську, Кліщинську і Тимченківську сільради Глобинського району Полтавської області до складу Золотоніського району Черкаської області.

Упродовж 1962-1964 рр. значні процеси відбувалися в площині об'єднання великої кількості сільрад та окремих дрібних сіл, які вже фактично злилися з іншими населеними пунктами. З метою ліквідації однакових назв сіл у межах районів, було проведено перейменування багатьох сіл.

Зміни адміністративно-територіального поділу Полтавської області в основному мали на меті пов'язати адміністративно-територіальний поділ з економічним розвитком країни, спеціалізацією господарства, транспортними і економічними зв'язками. Але надмірне укрупнення районів не давало очікуваних наслідків. Тож Президія Верховної Ради Української РСР Указом від 4 січня 1965 р. постановила внести зміни в адміністративне районування і затвердила нові райони республіки. В Полтавській області було затверджено 19 районів, з яких 5 новоутворених (фактично реставрованих з деякими змінами старих, які існували до грудня 1962 р.). Цим же Указом утворено: Котелевський, Новосанжарський, Оржицький, Семенівський та Чутівський райони.

А згодом, 8 грудня 1966 р. на території Полтавській області було утворено ще 6 районів: Великобагачанський, Гребінківський, Козельщинський, Машівський, Чорнухинський та Шишацький.

Упродовж 1965-1966 рр. відбуваються зміни й щодо передачі сільрад з одних районів до інших, укрупненню сільрад, утворенню нових та перейменуванню населених пунктів.

Останнє призвело до ліквідації сотень топонімів, які склалися історично й існували протягом багатьох віків. На адміністративно-територіальній карті Полтавщини замість старих оригінальних назв (приміром, Кагамлик, Миловидівка, Броварки (Глобинський район), Колодязі, Нелюбівка (Диканський район), Зайці (Зіньківський район), Гуляй Поле (Карлівський район), Демидівка, Пинчуки, Червівка (Кременчуцький район), Скоробогатыки, Ромоданівка (Лохвицький район), Гадючине, Лазні, Козирухівка, Тригубиця (Миргородський район), Рибчанське Полузир'я, Зачепилівка (Полтавський район), Коржівка (Решетилівський район), Ялосовецьке, Мирони (Хорольський район) з'являлися нові й шаблонні назви в дусі того часу.

Адміністративно-територіальний поділ Полтавщини від 60-х рр. до сьогодення

У 60-70-ті рр. XX ст. територія Полтавської області залишалася незмінною і мала площу 28,8 тис. кв. км. Число районів області було сталим – 25. Кілька міст, що відігравали важливу роль в житті краю, межі яких розширилися, а кількість населення зросла, було віднесено до категорії міст обласного підпорядкування, а саме: м. Лубни згідно з Указом Президії Верховної УРСР від 20 березня 1972 р.; м. Миргород згідно з Указом від 6 грудня 1976 р.; селище міського типу Комсомольськ - Указом від 24 квітня 1972 р. було віднесене до категорії міст районного

підпорядкування, а Указом від 6 квітня 1977 р. до категорії міст обласного підпорядкування. Таким чином, станом на 1 січня 1978 р. на території області було 5 міст обласного підпорядкування: Полтава, Кременчук, Лубни, Миргород та Комсомольск.

Змінилася і кількість районів у містах. Указом від 3 березня 1975 р. утворено Атозаводський і Крюківський райони у місті Кременчуці.

До категорії міст віднесені селища міського типу: Указом від 16 грудня 1976 р. селище Глобине, а Указом від 28 березня 1977 р. с. Червонозаводське Лохвицького району.

Низка сіл, в основному районні центри, рішеннями Полтавського облвиконкому були віднесені до категорії селищ міського типу:

1. Село Оржиця - центр Оржицького району (рішення Полтавського облвиконкому від 12 листопада 1968 р.);

2. Село Нова Галещина Козельщинського району (рішення Полтавського облвиконкому від 12 листопада 1968 р.);

3. Село Шишаки - центр Шишацького району (рішення Полтавського облвиконкому від 1 грудня 1970 р.);

4. Село Чорнухи - центр Чорнухинського району (рішення Полтавського облвиконкому від 25 лютого 1971 р.);

5. Село Котельва - центр Котелевського району (рішення Полтавського облвиконкому від 12 жовтня 1971 р.);

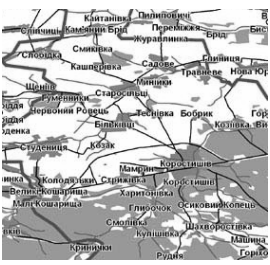
6. Село Машівка - центр Машівського району (рішенням Полтавського облвиконкому від 12 липня 1971 р.);

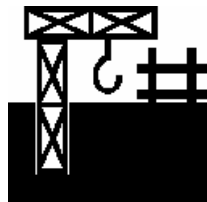
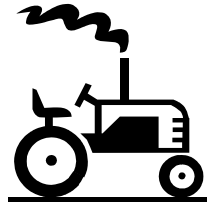
Змінилася також кількість сілрад, а окремі з них, у зв'язку з перенесенням центрів, перейменовані.

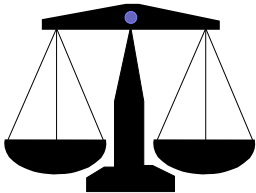
Станом на 1 січня 2006 р. Полтавська область складалася з 25 районів, 15 міст, у тому числі 5 обласного підпорядкування, 10 міст районного підпорядкування, а також налічувала 1840 сільських населених пунктів, 21 селищну та 467 сільських рад.

ПАСПОРТ ВЕЛИКОБАГАЧАНСЬКОГО РАЙОНУ

ЗАГАЛЬНІ ВІДОМОСТІ ПРО РАЙОН

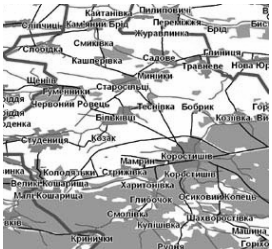
Площа	1,0 тис.кв.км., 3,5 % від території області. 12 місце серед районів та міст області
Відстані	Відстань від селища Велика Багачка до міста Полтави: - залізницею 89 км; - шосейними дорогами 78 км
Географічні дані 	По території району протікає 3 річки. Найбільша з них: річка Псьол довжиною 39 км Район розташований у лісостеповій фізико-географічній зоні. Середньорічні температури: - літня +18,3 ⁰ С - зимова - 5,8 ⁰ С Кількість опадів – 201,8 мм
Кордони 	Межує з Решетилівським, Глобинським, Хорольським, Миргородським та Шишацьким районами. По території району державний кордон не проходить.
Адміністративно-територіальні одиниці 	Кількість рад: - районна 1 - селищних 2 - сільських 16 Назви селищних рад: Великобагачанська, Гоголівська. Назви сільських рад: Багачанська Перша, Балакліївська, Білоцерківська, Бірківська, Корнієнківська, Кротівщинська, Матяшівська, Михайлівська, Остап'євська, Подільська, Радивонівська, Рокитянська, Степанівська, Устивицька, Широкодолинська, Якимівська. Міст районного підпорядкування - Міст з районним поділом - Селищ міського типу 2 Сіл 74
Місцева державна адміністрація	Районна – 1
Місцеві ради	Всього місцевих рад - 18, в них депутатів - 280 Районні - 1 - 54 Селищні - 2 - 40 Сільські - 16 - 240

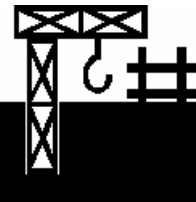
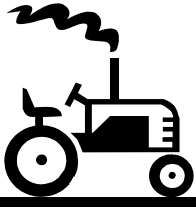
Населення 	29,7 тис. чол., 1,8 % від населення області 16 місце серед районів, у т. ч.: - міського 8,5 тис.чол.; - сільського 21,2 тис.чол.; - чоловіків 13,6 тис.чол. (45.2 %), - жінок 16,5 тис.чол. (54.8 %) Природне скорочення – 440 чол. пенсіонерів* 10.6 тис.чол., 35.6 % до наявного населення з них: - за віком 8,9 тис.чол., 29,9 % - по інвалідності до наявного населення 1.3 тис.чол. – 4,4 % Проживає в районному центрі 5,9 тис.чол. Щільність населення на кв.км 29,7 чол. Народжуваність (на 1000 жителів) 8,1 чол. Смертність (на 1000 жителів) 22,9 чол. Природне скорочення населення (на 1000 жителів) 14,8 чол. *- перебувають на обліку в органах соціального захисту
Зайнятість населення 	У народному господарстві району працює 6456 чол. У сфері матеріального виробництва 78,2% з них у: - промисловості 529 чол. (8,1 %) - будівництві 98 чол. (1,5 %) - сільському господарстві 2689 чол. (41,6 %) - невиробничій сфері 1006 чол. (15,5 %)
Промисловий комплекс 	Кількість підприємств 6 Обсяг промислового виробництва 25,9 млн.грн. (у діючих цінах) Товари народного споживання 13,4 млн.грн. Продовольчі товари 13,39 млн.грн. Непродовольчі товари 0,01 млн.грн. Структура промислового виробництва (від обсягу виробництва району) - харчова промисловість 84 % - борошно-круп'яна і комбікормова промисловість 2 % - інші 14 %
Сільське господарство 	Кількість сільськогосподарських підприємств – 20, фермерських господарств – 126 Площа сільгоспугідь (по всіх товаровиробниках, включаючи підсо- бні господарства) складає 80,4 тис.га. - ріллі 63,6 тис.га. - пасовищ 7,0 тис.га. - сіножаті 6,7 тис.га Обсяг сільськогосподарського виробництва (у порівняльних цінах 2000 року) 39,1 млн.грн. Структура сільськогосподарського виробництва: - рослинництво 73 % - тваринництво 27 % Основні галузі рослинництва: вирощування зернових культур, цук- рових буряків, насіння соняшника, виробництво кормів. Основні галузі тваринництва: скотарство, свинарство, птахівницт- во, виробництво молока, м'яса ВРХ та свиней.

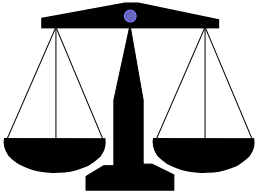
Будівництво 	– Введення в дію житла 850 кв.м – Кількість будівельних організацій 3 – Виконаний ними обсяг робіт тис.грн. 1790
Фінанси 	До бюджетів всіх рівнів надійшло податків і інших обов'язкових платежів 8100,3 тис.грн. До бюджету району мобілізовано 6634,4 тис.грн. Прибуток у галузях господарського комплексу району склав 4.6 млн.грн., у т.ч. в промисловості 1,1 млн.грн. Сума збитків склала 3,1 млн.грн.
Транспортний комплекс та зв'язок 	Транспортна мережа загального користування: Експлуатаційна довжина: - залізничних колій 20 км - автомобільних доріг загальнодержавного, республіканського і місцевого значення 392 км - в т.ч. з твердим покриттям 387 км - грунтових доріг 5 км - Питома вага автомобільних доріг з твердим покриттям 96 % - Кількість мостів 14 Зв'язок загального користування: - Обслуговується основних телефонних апаратів 3866 - Основних радіоточок 2176
Санаторно-курортний комплекс 	Кількість працюючих санітарно-курортних закладів тривалого перебування 1 Кількість ліжок-місць (цілорічних) 160 Число осіб, що відпочили (всього) 2490 чол. у тому числі: дітей 328 чол.
Торгівля і сфера послуг 	Роздрібний товарообіг: - всього 18,2 млн.грн. - на одного мешканця 612 грн. Обсяг платних послуг населенню: - всього 29,8 млн.грн. - на одного мешканця 1003 грн. Обсяг побутових послуг населенню: - всього 1156,2 тис.грн. - на одного мешканця 38,9 грн. Мережа підприємств: - магазини 145 одиниць, їх торгова площа – 10,9 тис.кв.м., забезпеченість торговою площею в розрахунку на 10000 чол. 3670 кв.м.

	ресторани, кафе, їдальні 86 одиниці, у них посадкових місць 2,1 тис., забезпеченість посадковими місцями в розрахунку на 10000 чол. – 715 місць.	
Освіта 	Навчальні заклади: - ПТУ 1 - загальноосвітні школи всього 29 у тому числі: I-III ступенів 10 I-II ступенів 15 I ступенів 4 в яких навчається учнів 3736 з них в сільській місцевості 2438	
Соціально-культурна сфера 	Медичні заклади – всього 39 у тому числі: лікарських закладів 9 лікарських амбулаторно-поліклінічних закладів 30 Кінотеатри, будинки культури, клуби 37 Пам'ятники історії і культури 81	

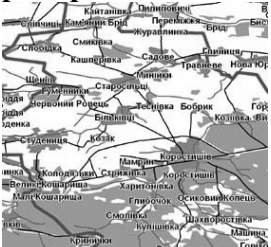
МИРГОРОДСЬКИЙ РАЙОН

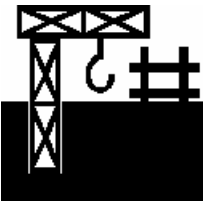
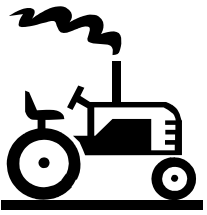
Площа	1,53 тис.кв.км., 5,5 % від території Полтавської області 4 місце серед районів області		
Відстані	Відстань від Миргорода до Полтави: - залізницею 105 км - шосейними дорогами 100 км		
Географічні дані 	По території району протікає 6 річок. Найбільша: Псьол довжиною 39 км Хорол довжиною 91 км Район розташований у лісостеповій фізико-географічній зоні. Середньорічні температури: - літня + 16,5°C, - зимова – 6,1°C Кількість опадів - 502 мм		
Кордони 	Межує з Гадяцьким, Зінківським, Шишацьким, Великобагачанським, Хорольським, Лубенським, Лохвицьким районами Полтавської області. По території району державний кордон не проходить.		
Адміністративно-територіальні одиниці 	Кількість рад: Районна рада – 1 Селищні ради – 2 Сільські ради – 23 Назва районної ради: Миргородська Назви селищних рад: Комишнянська, Ромоданівська Назви сільських рад: Біликівська, Великобайрацька, Великообухівська, Великосорочинська, Вовнянська, Гаркушинська, Дібрівська, Зубівська, Зуєвецька, Кибинська, Ключниківська, Остапівська, Петрівцівська, Полив'янська, Попівська, Савинцівська, Слобідська, Солонцівська, Хомутецька, Черевківська, Черкащанська, Шахворостівська, Ярмаківська. Місто обласного підпорядкування - 1, Миргород – 42,9 тис. чол. Селищ міського типу 2 Сіл 98		
Місцеві державні адміністрації	Районна – 1		
Місцеві ради	Всього місцевих рад	26 ,	в них депутатів 472
	Районна	1	75
	Селищні	2	40
	Сільські	23	357

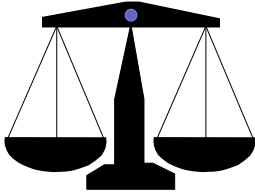
Населення 	39,4 тис.чол., у тому числі: Міського 5,7 тис.чол., природне скорочення – 0,1 тис.чол. Сільського 33,6 тис.чол., природне скорочення – 0,6 тис.чол. Чоловіків 17,7 тис. чол., 45,0 % Жінок 21,7 тис.чол., 55,0 % Пенсіонерів* 15,1 тис.чол., 38,3 %, до наявного населення З них: за віком 12,5 тис.чол., 82,8 %, по інвалідності до наявного населення 1,6 тис.чол., 10,6 % Проживає в районному центрі 42,2 тис.чол. Щільність населення на кв.км 25,6 чол. Народжуваність (на 1000 жителів) 6,3 чол. Смертність (на 1000 жителів) 25,7 чол. Природне скорочення населення (на 1000 жителів) – 19,4 чол. * - перебувають на обліку в органах соціального захисту
Зайнятість населення 	У народному господарстві району працює 12,6 тис.чол.: у сфері матеріального виробництва 65 % з них: у промисловості 6 % у сільському господарстві 55,3 % у невиробничій сфері 31,8 %
Промисловий комплекс 	Кількість підприємств 6 Обсяг промислового виробництва 5,9 млн.грн.(у діючих цінах) 0,1 % від загального обсягу області Товари народного споживання 4,6 млн.грн. Продовольчі товари 4,6 млн.грн. Непродовольчі товари - Структура промислового виробництва (від обсягу виробництва району) Харчова промисловість 10,0 % Зернопереробна промисловість 90,0 %
Сільське господарство 	Кількість сільськогосподарських підприємств 32, фермерських господарств 43 Площа сільгоспугідь (по всіх товаровиробниках, включаючи підсобні господарства) складає 124,5 тис. га: Рілля 97,7 тис.га Пасовищ 8,2 тис.га Обсяг сільськогосподарського виробництва (у порівняних цінах 2000 року) 153,2 млн.грн. Структура сільськогосподарського виробництва: Рослинництво 73,3 % Тваринництво 26,7 % Основні галузі рослинництва: вирощування зернових, цукрових буряків, насіння соняшника. Основні галузі тваринництва: скотарство, свинарство, птахівництво.

Транспортний комплекс та зв'язок 	Транспортна мережа загального користування: • <i>Експлуатаційна довжина:</i> - залізничних колій 50 км - автомобільних доріг загальнодержавного, республіканського і місцевого значення 524 км - в т.ч. з твердим покриттям 446 км - грунтових доріг 78 км • <i>Питома вага:</i> - автомобільних доріг з твердим покриттям 85,0 % - у загальній довжині залізничних колій на електровозній тязі 78 % • Кількість мостів 20 • Кількість шляхопроводів 1 Зв'язок загального користування: Забезпеченість населення основними домашніми телефонними апаратами, одиниць на 100 сімей: СТС - 16,2
Торгівля і сфера послуг 	Мережа підприємств: магазини 137 одиниць, їхня торгова площа – 8,5 тис.кв.м., забезпеченість торговою площею в розрахунку на 10000 чол. 2141 м² Ресторани, кафе, їдальні - 8 одиниць, у них посадкових місць - 0,304 тис., забезпеченість посадковими місцями в розрахунку на 10000 чол. - 76 місць.
Освіта 	• Навчальні заклади: - навчальні заклади I – II рівня акредитації (технікуми, училища, коледжі) - 1 - загальноосвітні навчально-виховні заклади - 36 - дошкільні заклади - 19 - у тому числі: - недержавні - 4 - санаторна загальноосвітня школа – інтернат - 1
Соціально-культурна сфера 	Медичні заклади: 49 у тому числі: лікарських закладів 6 амбулаторно-поліклінічних закладів 43 Кінотеатри, будинки культури, клуби 50 Пам'ятники історії і культури 163 Музеї 11

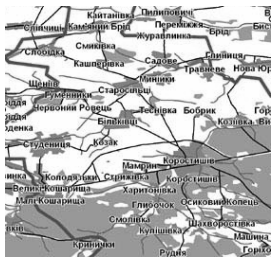
РЕШЕТИЛІВСЬКИЙ РАЙОН

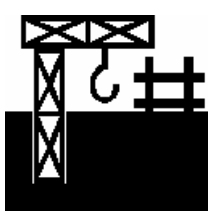
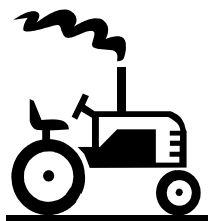
Площа	1,01 тис. кв. км, 3,5% від території області 14 місце серед районів області
Відстані	Відстань від Решетилівки до Полтави шосейними дорогами – 40 км. Відстань від Решетилівки до залізничної станції Решетилівка (с. Жовтневе) – 10 км. Район перетинає автомагістраль Київ-Харків протяжністю 23 км.
Географічні дані 	По території району протікає 4 річки. Найбільші : Псьол довжиною 14 км Говтва (з двома притоками Говтва Вільхова та Говтва Грузька) довжиною 63 км. Район розташований у лісостеповій фізико-географічній зоні. Середньорічні температури : літня + 19,1 ⁰ С, зимова - 6,2 ⁰ С Кількість опадів – 219,5 мм.
Кордони 	Межує з Кобеляцьким, Полтавським, Козельщинським, Вели- кобагачанським, Новосанжарським, Глобинським, Шишаць- ким, Диканським районами. По території району кордони держави і області не проходять.
Адміністративно-територіальні одиниці 	Кількість населених пунктів, всього 83 в тому числі : селищ міського типу (районний центр) 1 сіл 82. Найбільші з них : Решетилівка – 9,6 тис. чол. Жовтневе – 2,4 тис. чол. Піщане – 1,1 тис. чол. Сухорабівка – 1,0 тис. чол.
Місцеві державні адміністрації	Районна – 1
Місцеві ради	Всього місцевих рад 20, в них депутатів 357: Районна 1 57 Селищна 1 25 Сільські 18 275 Назви місцевих рад: Решетилівська районна, Решетилівська селищна, сільські: Демидівська, Жовтнева, Калениківська, Кукобівська, Лиманська Перша, Лиманська Друга, Лобачівсь- ка, Малобакайська, М'якеньківська, Новомихайлівська, Па- щенківська, Піщанська, Плосківська, Потічанська, Сухорабів- ська, Федіївська, Шевченківська, Шилівська.

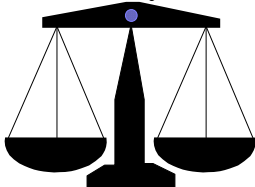
Населення 	29,1 тисяч чоловік, у тому числі: Міського - 9,4 тис. чол., природне скорочення – 0,2 тис. чол. Сільського – 19,7 тис.чол., природне скорочення – 0,2 тис. чол. Чоловіків – 13,2 тис. чол., 45,2% Жінок – 15,9 тис. чол., 54,8% Пенсіонерів – 9,74 тис. чол. 33,02% до наявного населення. з них: за віком 8,31 тис. чол., 28,2% до наявного населення, по інвалідності 1,43 тис. чол., 4,8% до наявного населення Проживає в районному центрі 9,4 тис. чол. Щільність населення на кв. км 28,8 чол. Народжуваність (на 1000 жителів) 9,8 чол. Смертність (на 1000 жителів) 21,3 чол. Природне скорочення населення (на 1000 жителів) 11,5 чол.
Зайнятість населення 	У народному господарстві району працює 7,4 тис. чол. - у сфері матеріального виробництва – 69,7%, з них : у промисловості – 8,1%, у сільському господарстві – 48,7% - у невиробничій сфері – 30,3%
Промисловий комплекс 	Кількість підприємств –7 Обсяг промислового виробництва 8,7 млн. грн. (у діючих цінах) Товари народного споживання – 6,3 млн. грн. Продовольчі товари – 5,3 млн. грн. Непродовольчі товари – 1,0 млн. грн. у тому числі товари легкої промисловості – 0,1 млн. грн. Структура промислового виробництва : харчова промисловість – 70,1% легка промисловість – 0,8% промисловість будівельних матеріалів – 19,1% борошно-круп'яна і комбікормова промисловість – 10,0%
Сільське господарство 	Кількість сільськогосподарських підприємств – 29, фермерських господарств – 64. Площа сільгоспугідь (по всіх товаровиробниках, включаючи підсобні господарства) складає 85,4 тис. га - ріллі 67,7 тис. га - пасовищ 4,2 тис. га Обсяг сільськогосподарського виробництва – 0,091 млрд. грн. Структура сільськогосподарського виробництва: - рослинництво - 78,5% - тваринництво - 21,5% Основні галузі рослинництва: вирощування зернових, цукрових буряків, насіння соняшника. Основні галузі тваринництва: скотарство, свинарство, птахівництво.

Будівництво 	Кількість будівельних організацій – 2 Виконаний ними обсяг робіт – 0,6 млн. грн.
Транспортний комплекс та зв'язок 	Транспортна мережа загального користування: • <i>Експлуатаційна довжина:</i> - залізничний колій - 0,026 тис. км - автомобільних доріг загальнодержавного, республіканського і місцевого значення - 0,234 тис. км - в тому числі з твердим покриттям - 0,234 тис. км • <i>Питома вага :</i> - автомобільних доріг з твердим покриттям - 100% - у загальній довжині залізничних колій на електровозній тязі - 100% • Кількість мостів - 12 Зв'язок загального користування: Забезпеченість населення основними домашніми телефонними апаратами, одиниць на 100 сімей: всього – 47,8 МТМ – 84,5 СТМ – 32,8
Торгівля і сфера послуг 	• <u>Мережа підприємств:</u> – магазини 113 одиниць, їхня торгова площа – 5,9 тис. м² - забезпеченість торговою площею в розрахунку на 10000 чол. – 2027 м² – ресторани, кафе, їдальні 9 одиниць, у них посадкових місць 0,451 тис., забезпеченість посадковими місцями в розрахунку на 10000 чол. – 155 місць.
Освіта 	<u>Навчальні заклади:</u> - професійно-технічні навчальні заклади (ліцеї) 2 - загальноосвітні учбово-навчальні заклади 37 в тому числі: - дошкільні заклади - 4 - позашкільні заклади - 2
Соціально-культурна сфера 	- Лікарські медичні заклади, 7 - у тому числі: - лікарняних закладів 1 - лікарських амбулаторно-поліклінічних закладів 6 - Кінотеатри, будинки культури, клуби 34 - Пам'ятники історії і культури 77 - Музеї 1

ШИШАЦЬКИЙ РАЙОН

Площа	0,8 тис.кв.км., 2,8% від території області
Відстані	Відстань від Шишаків до Полтави шосейними дорогами 74 км
Географічні дані 	По території району протікає 4 річки загальною протяжністю 66 км. Найбільші: Псьол довжиною 37 км Грузька Говтва довжиною 24 км. Грунь – Ташань довжиною 3,9 км. Район розташований у північно – східній частині області, в зоні лісостепу. Середньорічні температури: - літня + 18,9°C, - зимова - 5,3°C Кількість опадів 480-530 мм
Кордони 	Межує з Великобагачанським, Диканським, Зінківським, Миргородським і Решетилівським районами.
Адміністративно-територіальні одиниці 	Кількість районів - 1 Селищ міського типу - 1 Сіл - 76
Місцеві державні адміністрації	Районна – 1
Місцеві Ради	Всього місцевих Рад - 16, в них депутатів - 291 Депутатів обласної ради - 3 Районна рада – 1, в ній депутатів – 45 Селищна рада – 1, в ній депутатів – 25 Сільські ради – 14, в них депутатів – 218 Шишацька селищна, Баранівська, Великоперевізька, Великобузівська, Воскобійницька, Гоголівська, Жоржівська, Ковалівська, Ковердинобалківська, Куйбишевська, Михайликівська, Пришибська, Сагайдацька, Федунська, Яреськівська сільські ради.

Населення 	Розрахункова чисельність населення району станом на 1.12.2004 року складала 23,4 тис.осіб, що становить 1,5% від населення Полтавської області. По чисельності Шишацький район займає 21 місце серед районів області. Райони з меншою чисельністю: Диканський, Котелевський, Машівський та Чорнухинський. Міського населення 5,1 тис. осіб, природне скорочення його складає 0,1 тис.осіб. Сільського 18,3 тис.чол., природне скорочення – 0,1тис.чол. <table><tr><td>чоловіків</td><td>10,9 тис. чол.,</td><td>45,3 %</td></tr><tr><td>жінок</td><td>13.1 тис.чол.,</td><td>54,7 %</td></tr></table> Пенсіонерів* 8 тис.чол., 33,9 %, до наявного населення з них: - за віком 6,3 тис.чол., 26,7 %, - по інвалідності до наявного населення 1,3 тис.чол., 5,5 % - в районному центрі проживає – 5,1 тис. осіб Щільність населення на кв.км 29 чол. Народжуваність (на 1000 жителів) 7,9 чол. Смертність (на 1000 жителів) 22.3 чол. Природне скорочення населення (на 1000 жителів) – 14,4 чол. *перебувають на обліку в органах соціального захисту В районі 7900 одержувачів пенсій . Учасників Великої Вітчизняної війни – 2520, учасників бойових дій – 171, в т.ч. інвалідів війни – 200, сімей загиблих і померлих ветеранів війни – 406. Відділом субсидій управління праці і соцзахисту населення оформлено 1786 справ.	чоловіків	10,9 тис. чол.,	45,3 %	жінок	13.1 тис.чол.,	54,7 %
чоловіків	10,9 тис. чол.,	45,3 %					
жінок	13.1 тис.чол.,	54,7 %					
Зайнятість населення 	У народному господарстві району працює 8,3 тис.чол.: <table><tr><td>у сфері матеріального виробництва</td><td>74,5 %</td></tr></table> з них: - у промисловості 16,3 % - у сільському господарстві 51,9 % - у невиробничій сфері 23,0 %	у сфері матеріального виробництва	74,5 %				
у сфері матеріального виробництва	74,5 %						
Промисловий комплекс 	Кількість підприємств: 7 - Шишацький завод мінеральних вод; - ТОВ АПО “Цукровик Полтавщини”; - Шишацький міжгосподарський комбикормовий завод; - ЗАТ “Шишацький сир завод”; - СП “Хлібокомбінат” і ін.						
Сільське господарство 	Кількість сільськогосподарських підприємств – 15, фермерських господарств – 35 Площа сільгоспугідь (по всіх товаровиробниках, включаючи підсобні господарства) складає 59756 га: - ріллі 47677 га - пасовищ 5571 га Структура сільськогосподарського виробництва: - рослинництво 61,5 % - тваринництво 38,5 %						

	Основні галузі рослинництва: вирощування зернових, цукрових буряків, насіння соняшника. Основні галузі тваринництва: скотарство, свинарство, птахівництво.								
Будівництво 	Кількість будівельних організацій 3 (ТОВ “Шишаки - Будкомплекс”),райавтодор, ПМК-51								
Транспортний комплекс та зв’язок 	Транспортна мережа загального користування: Експлуатаційна довжина: <table><tr><td>- залізничних колій</td><td>27 км</td></tr><tr><td>- автомобільних доріг загальнодержавного, республіканського і місцевого значення</td><td>361,0 км</td></tr></table> Питома вага: <table><tr><td>- автомобільних доріг з твердим покриттям</td><td>99,8 %</td></tr></table> Кількість мостів 6 Кількість шляхопроводів 1 Зв’язок загального користування: Забезпеченість населення основними домашніми телефонними апаратами, одиниць на 100 сімей: <table><tr><td>- МТЗ - 44,8</td></tr><tr><td>- СТС - 19,0</td></tr></table> В районі встановлено обладнання для покриття населених пунктів стільниковим зв’язком (Київстар, УМС).	- залізничних колій	27 км	- автомобільних доріг загальнодержавного, республіканського і місцевого значення	361,0 км	- автомобільних доріг з твердим покриттям	99,8 %	- МТЗ - 44,8	- СТС - 19,0
- залізничних колій	27 км								
- автомобільних доріг загальнодержавного, республіканського і місцевого значення	361,0 км								
- автомобільних доріг з твердим покриттям	99,8 %								
- МТЗ - 44,8									
- СТС - 19,0									
Торгівля і сфера послуг 	Мережа підприємств: магазини 73 одиниць, їхня торгова площа – 3907 м², забезпеченість торговою площею в розрахунку на 10000 чол. - 1005 м² Ресторани, кафе, їдальні – 6 одиниць, у них посадкових місць 166, забезпеченість посадковими місцями в розрахунку на 10000 чол. 70 місць.								
Освіта 	Навчальні заклади: <table><tr><td>- професійно-технічні навчальні заклади - 1</td></tr><tr><td>- загальноосвітні учбово-виховні заклади - 29</td></tr></table> із них: Шишацька школа нового типу – ім. Вернадського; Шишацька обласна гімназія-інтернат для обдарованих дітей, у тому числі: <table><tr><td>- дошкільні заклади -11</td></tr></table>	- професійно-технічні навчальні заклади - 1	- загальноосвітні учбово-виховні заклади - 29	- дошкільні заклади -11					
- професійно-технічні навчальні заклади - 1									
- загальноосвітні учбово-виховні заклади - 29									
- дошкільні заклади -11									

Соціально-культурна сфера 	Лікарські медичні заклади:	23
	у тому числі:	
	Центральна районна лікарня	1
	Дільничних лікарень	4
	Фельдшерсько – акушерських пунктів	18
	Кінотеатр	1
	Районний будинок культури	1
	Сільські будинки культури	13
	Сільські клуби	8
	Бібліотечні заклади	19
	Пам'ятники історії і культури	101
	Музеї	4
	В т.ч. заповідник – музей М.В.Гоголя	1
	Музей – садиба В.Г.Короленка	1
	Народні історико – краєзнавчі музеї	2
	Школа естетичного виховання	1

АДМІНІСТРАТИВНО-ТЕРИТОРІАЛЬНА РЕФОРМА І СУСПІЛЬНА ДУМКА¹

І. Учасники усіх публічних заходів (до початку і після їх завершення) були опитані за спеціально розробленою анкетою. Проведені опитування дозволили команді проекту як з'ясувати суспільну думку серед учасників публічних заходів щодо адміністративно-територіальної реформи, так і скоригувати подальше здійснення проектних робіт в області.

Проведені опитування дозволили отримати наступні результати:

1. 90% опитаних учасників публічних заходів (далі – опитаних) зазначили про покращення своєї поінформованості щодо адміністративно-територіальної реформи (далі – АТР), а 80% висловили задоволення від отриманих відповідями експертів на поставлені ними запитання.

2. 70% опитаних зазначили, що АТР в їх районах необхідна, але її проведення потрібно добре підготувати, а 10% вважають, що реформа необхідна як найшвидше. Про те, що АТР є віддаленою перспективою чи може зашкодити, зазначили відповідно 10% і 5% опитаних.

3. Прогнозуючи наслідки, які матиме здійснення АТР для "пілотних районів", опитані вважають, що після реформи:

- а) поліпшиться стан державного управління та місцевого самоврядування – 17,4%;
- б) адміністративно-територіальний устрій стане більш раціональним – 19,7%;
- в) зменшаться адміністративні витрати – 30,7%;
- г) покращиться якість надання адміністративних послуг – 11,9%;
- г) покращиться міжнародний імідж України – 7,3%;
- д) покращиться керованість територіями – 17,9%;
- е) життя в територіальних громадах стане більш комфортним та безпечним – 7,8%;
- є) суттєво зросте ресурс територіальних громад – 24,3%;
- ж) ускладниться надання деяких послуг населенню – 58,3%;
- з) виникнуть нові проблеми для місцевих мешканців – 59,6%;
- и) виникнуть непорозуміння та конфлікти між місцевими територіальними громадами – 29,8%;
- і) реформа ще більш заплутає нормативно-правову базу щодо діяльності місцевого самоврядування – 34,4%;
- ї) реформа приведе до збільшення витрат населенням часу та коштів для отримання тих чи інших послуг – 51,8%;
- й) посиляться залежність громадян від місцевих чиновників – 13,8%;
- к) погіршиться міжнародний імідж України – 1,4%;
- л) знизяться авторитет та повага громадян до місцевої влади – 13,3%.

Результати опитування, що містяться у пп. "ж", "з", "и", "і", "ї", на наш погляд, є наслідком того, що:

- у свідомості сільського населення міцно вкоренилось уявлення як про сучасну систему відносин з державними органами за допомогою безлічі різного роду довідок, так і збереження її після проведення АТР;
- укрупнення територіальних громад в майбутньому асоціюється ще з більшою недоступністю адміністративних та інших послуг;
- мешканці сільських населених пунктів здебільшого недостатньо поінформовані про сутність АТР або мають лише загальне уявлення про неї. Про це зазначило 48,4% опитаних.

4. Оцінюючи сучасний стан підготовки до АТР в "пілотних районах", опитані зазначили про наступне:

- а) підготовка до реформи відбувається повільно або загальмувала – 70,5%;
- б) підготовки до реформи немає взагалі – 62%.

5. Визначаючи, як і в якій мірі органи державної влади, органи місцевого самоврядування, місцеві активісти, місцеві ЗМІ в "пілотних районах" приймають участь в підготовці до проведення територіальної реформи, опитувані зазначили про наступне:

¹ Результати проведених опитувань не можуть вважатись репрезентативними, тобто такими, що відображають суспільну думку населення усіх "пілотних районів" чи області в цілому.

- а) органи державної влади займають пасивну позицію щодо АТР – 54%;
- б) органи місцевого самоврядування займають пасивну позицію щодо АТР – 65,5%;
- в) місцеві активісти займають пасивну позицію щодо АТР – 67,6%;
- г) місцеві ЗМІ займають пасивну позицію щодо АТР – 64,6%;
- г) місцеві неурядові організації займають пасивну позицію щодо АТР – 57%.

II. Типові пропозиції представників місцевої влади та громадськості:

- потрібно всебічно вивчити ситуацію в територіальних громадах і добре підготувати АТР;
- потрібно АТР готувати в контексті змісту реформ публічної адміністрації, бюджетної системи, податкової системи, місцевого самоврядування, земельного законодавства тощо;
- потрібно проводити круглі столи-семінари як на рівні сільських районів, так і в територіальних громадах;
- потрібно враховувати пропозиції сільських громад в контексті перспектив розвитку через укрупнення територій;
- потрібна потужна інформаційна компанія АТР щодо підготовчо-роз'яснювальної роботи на рівні громад та районів в сільській місцевості;
- потрібно створити на рівні громад та районів в сільській місцевості робочі групи щодо підготовки АТР;
- запровадити принцип добровільності утворення нових територіальних громад;
- запровадити принцип адекватного виконання громадами делегованих державою територіальним громадам повноважень;
- провести показовий експеримент для заохочення інших громад;
- потрібно підключити до цієї роботи ЗМІ.

III. Висновки загального характеру:

- представники місцевої влади, громадськості досить позитивно сприймають діалог саме з представниками неурядових організацій щодо пошуку шляхів вирішення проблем неспроможних громад сільської місцевості;
- потрібно АТР готувати системно і поетапно в контексті змісту реформи: публічної адміністрації, бюджетної системи, податкової системи, місцевого самоврядування, земельного законодавства тощо;
- голови сільських територіальних громад на початку діалогу досить скептично сприймають мету АТР, особливо в контексті урядового підходу 2005 року та кількісних показників основних параметрів законопроекту 2005 року щодо реформування АТР, результатів приватизації, земельної реформи, а також реформування АПК; це ускладнює початок діалогу;
- в результаті діалогу представники місцевої влади, громадськості підтримують новий підхід (за нашою технологією) щодо підготовки та технології запровадження адміністративно-територіальної реформи в Україні і, зокрема, на рівні територіальних громад та районів;
- потрібно знайти можливості охопити підготовчою роботою в рамках неурядових та урядових проектів (за нашою технологією) всі області, всі райони і, насамперед, всі громади в сільській місцевості; для проведення цієї роботи протягом року в масштабі всієї України потрібно підготувати і залучити близько 5000 фахівців ($10 \cdot 20 \cdot 25 = 5000$, попередня оцінка мінімальних затрат на підготовчий етап АТР – біля 50.000.000 грн.); для успішної роботи з такою аудиторією і в таких умовах доповідач-модератор повинен володіти, зокрема, і основами соціальної психології;
- потрібна потужна інформаційна компанія АТР щодо підготовчо-роз'яснювальної роботи на рівні громад та районів в сільській місцевості;
- потрібно активізувати участь ЗМІ в трансформаційних процесах взагалі та у процесі АТР, зокрема;
- потрібно розширити коло учасників круглих столів-семінарів, залучаючи до участі в них також й депутатів сільських, селищних та міських рад в сільській місцевості;

- голови територіальних громад є найбільш консервативно налаштованою корпоративною групою (мотивація їх поведінки нам зрозуміла) в порівнянні з депутатами рад громад, депутатами районних рад та депутатами обласних рад.

IV. Інтегральний висновок.

Реалізація підготовчого етапу до проведення АТР (в рамках низки неурядових та урядових пілотних проектів) має забезпечити:

- ***психологічну готовність мешканців (критичної маси)***, насамперед, територіальних громад сільської місцевості через розуміння ними економічної доцільності АТР ще до її проведення;
- ***отримання всіх типових моделей АТР***, які з одного боку, врахують особливості різних громад та територій, а з іншого – стануть ***об’єктивною основою для визначення ієрархії основних параметрів*** майбутнього законопроекту „Про територіальний устрій України”;
- ***визначення*** (на базі формалізованих ***всіх типових моделей АТР***) ***диференційованих кількісних характеристик основних параметрів*** майбутнього законопроекту „Про територіальний устрій України”.

СУЧАСНИЙ СТАН АДМІНІСТРАТИВНО-ТЕРИТОРІАЛЬНОГО УСТРОЮ ВЕЛИКОБАГАЧАНСЬКОГО, МИРГОРОДСЬКОГО, РЕШЕТИЛІВСЬКОГО І ШИШАЦЬКОГО РАЙОНІВ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЇХ РОЗВИТКУ²

Аналіз проводився на основі статистичних матеріалів та паспортів Полтавської області, районів та сільських рад, історичних документів, літератури з питання проведення адміністративно-територіальної реформи та з врахуванням громадської думки, висловленої під час проведення семінарів у червні 2006 року, учасниками яких були київські та полтавські науковці, керівники обласної ради, депутати обласної та районних рад, сільські та селищні голови відповідних районів.

СТАН, ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО УСТРОЮ ПОЛТАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

У 1991 році в Україні було: Кримська АРСР, 24 області, 2 міста республіканського підпорядкування, 605 районів (з них – 485 сільських), 435 міст (з них – 151 обласного підпорядкування), більше 9,5 тис. сільських і 800 селищних рад, близько 29 тисяч сільських і майже 1360 міських населених пунктів.

У 2003 році: Автономна Республіка Крим, 24 області, 2 міста зі спеціальним статусом, 490 районів, 453 міста, з них 173 міст обласного та республіканського (АРК) значення, 26 міст з районним поділом, 887 селищ міського типу, 1376 селищ, 27 239 сіл, 12104 місцевих рад (24 обласних, 488 районних, 82 районних у містах, 451 міська, 786 селищних, 10273 сільських), 29955 населених пунктів, у т.ч. 1340 міських.

З 1991 року спостерігається тенденція до збільшення кількості адміністративно-територіальних одиниць на фоні зменшення кількості їх жителів. На Полтавщині приріст кількості селищних та сільських рад склав 14%, що є сьомим показником в державі.

За більшістю параметрів Полтавська область належить до середніх областей України. Вона не має яскравих диспропорцій. Зокрема, це стосується площі та населення.

За площею вона належить до 7 областей, території яких перевищують середньо український показник. За населенням – до групи областей з населенням від 1500 тис. чол. до 2 млн. чол..

За кількістю сіл у районах – один з середніх показників в Україні, а за кількістю сіл у районах – третій показник по Україні після Львівської та Сумської областей, відповідно – 4 місце в Україні за кількістю сіл у сільраді (після Дніпропетровської, Донецької та Харківської областей)

В області спостерігається тенденція скорочення кількості населення, зумовленого його природним скороченням. Так, станом на 1 січня 2004 року в області мешкало 1582,7 тис.чол, що на 38,5 тис. чол. менше, ніж було за даними Всеукраїнського перепису населення 2001 року. Це зменшення особливо помітне у сільських районах.

Статеві-вікова структура населення області характеризується стабільною перевагою жінок (54,2% населення). Середній вік населення області – 40,8 років. Він постійно підвищується за рахунок зростання долі населення старшого віку. 26,5% загальної кількості населення області становлять люди старше працездатного віку.

SWOT-аналіз області засвідчи, що її сильними сторонами є вигідне географічне розташування, забезпеченість значною кількістю власних природних ресурсів, наявність розвинених транспортних комунікацій, кваліфіковані трудові ресурси, високий науковий і освітній потенціал, а також екологічна чистота і туристична привабливість. Слабкими сторонами є залежність від електрозабезпечення, деформована структура промисловості з домінуванням сировинних галузей, напружена демографічна ситуація, низький рівень розвитку малого та середнього бізнесу.

Обговорення проекту Адміністративно-територіальної реформи в кінці 90-х років минулого століття та, особливо, у 2005 році свідчить про неготовність громадської думки до швидкого проведення реформи. Одностайно захищається ідея збереження області як адміністративно-територіальної одиниці. Як правило, населення району виступає за його збереження. Це ж стосується і сільських рад.

² Погляди, які викладені тут належать групі експертів від Полтавської області і не можуть ні за яких обставин вважатися такими, що виражають офіційну точку зору Інституту громадянського суспільства.

Великобагачанський, Миргородський, Решетилівський та Шишацький райони історично можна віднести до Миргородщини. Три з них утворені під час реформи 1923 року. У XX столітті всі вони неодноразово реформувалися. У сучасних межах існують з середини 60-х років XX століття. Тому психологічно сучасне місцеве населення звикло до такого поділу.

Слід зазначити, що під час обговорення проекту реформи учасники враховували попередню інформацію, зокрема, щодо поділу області на 14 районів та об'єднання територій сучасних Великобагачанського, Решетилівського і Шишацького районів. Проте у кожному з районів місцеве населення автоматично виходило із ідеї збереження району, прагнучи звести мову до рівня сільрад. У Миргородському районі ставилося питання про об'єднання фінансових можливостей міста і району. У Шишацькому районі вказувалося на економічну самостійність регіону.

Порівняльна інфраструктура районів свідчить, що найбільшим за площею (1,55 тис. кв. км., населенням (39 тис. чол.), кількістю населених пунктів (93) та сільрад (23) є Миргородський район. Найменшим за першими обома показниками, а також за кількістю сільрад є Шишацький район. За кількістю населених пунктів найменший Великобагачанський район (60).

Аналіз паспортів районів та врахування пропозицій, висловлених під час обговорення АТР, проведеного у всіх 4 районах у червні 2006 року, дозволяють зробити припущення щодо можливого нового територіального поділу в рамках АТР.

При цьому слід зауважити, що вимога утворення районів з орієнтовною кількістю мешканців 70 тис. чол. неминуче призведе до укрупнення існуючих районів. Орієнтовно замість 25 існуючих у Полтавській області районів планується 14. Великобагачанський район зможе об'єднати території нинішніх Великобагачанського, Решетилівського та Шишацького районів, за виключенням 6 сільських рад, які можуть відійти до Зіньківського району. (населення – близько 72 тис. чол.) Миргородський район пропонується зберегти за виключенням 1 селищної та 6 сільрад, що можуть відійти до Гадяцького району (населення - 72 тис. чол., включаючи і населення м. Миргород).

Отже, базовим може бути Миргородський район. За умови віднесення до нього м. Миргорода, кількість мешканців навіть перевищуватиме норматив. Проте пропозиції щодо передачі частини сільрад до Гадяцького району не влаштовують мешканців цих сільрад і не відповідають історичній традиції. Інші три райони можуть стати основою нового утворення.

Питання переділу на районному рівні нами залишено поза межами даного дослідження.

Утворення громад простежено в рамках існуючих районів. При цьому ми дотримувалися принципу орієнтовної кількості мешканців територіальної громади у 5 тис. чол. Наступними критеріями були максимальна компактність території громади, дороги та наявність іншої інфраструктури. У цьому відношенні виникає низка проблем. Наприклад, найбільше село із непоганою інфраструктурою не завжди знаходиться у центрі громади. Тому при прийнятті остаточного рішення важливо обговорити пропозиції з мешканцями.

ВЕЛИКОБАГАЧАНСЬКИЙ РАЙОН

Знаходиться у центральній частині Полтавської області. Утворений у 1925 році із 10 сільрад (Багачанська, Батрацька, Балюківська, Бутово-Долинська, Довгалівська, Кротівщанська, Михайлівська, Павелківщинська, Устивицька, Якимівська).

У 1930 р. до Великобагачанського було приєднано Білоцерківський та Остапівський райони.

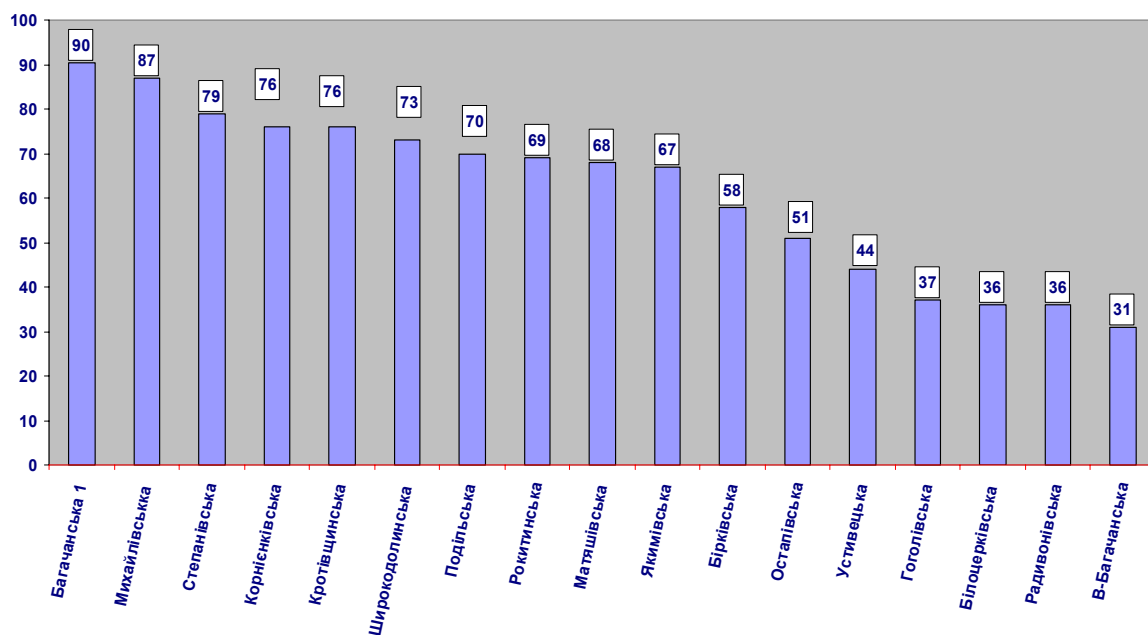
У сучасних межах існує з 1966 року. Площа 1 тис. кв. км. Район межує із Глобинським, Миргородським, Решетилівським та Шишацьким районами Полтавської області. Через територію району протікає р. Псьол. Територію району пересікає автотраса Київ-Харків та Південна залізниця. Автомобільних шляхів з твердим покриттям – понад 350 км.

Населення на 1991 рік – 34,3 тис. чол., на 2006 рік - 29 тис. чол. Населених пунктів у 1991 році – 75, у 2006 році – 60, підпорядкованих 2 селищним і 15 сільським радам.

Розмір сільських рад за кількістю сіл та населення помітно різний. Так, 4 селища та села (Гоголеве, Матяшівка, Михайлівна, Устивиця) мають свої органи самоврядування самостійно. До 3 сільрад входить по 2 села, до 2 – по 3, до 3 – по 4, до 1 – 5, до 2 – 6, ще по одній сільраді мають 7 (В.-Багачанська) і 8 (Білоцерківська) сіл. Одна сільська рада в середньому охоплює 4 населених пункти.

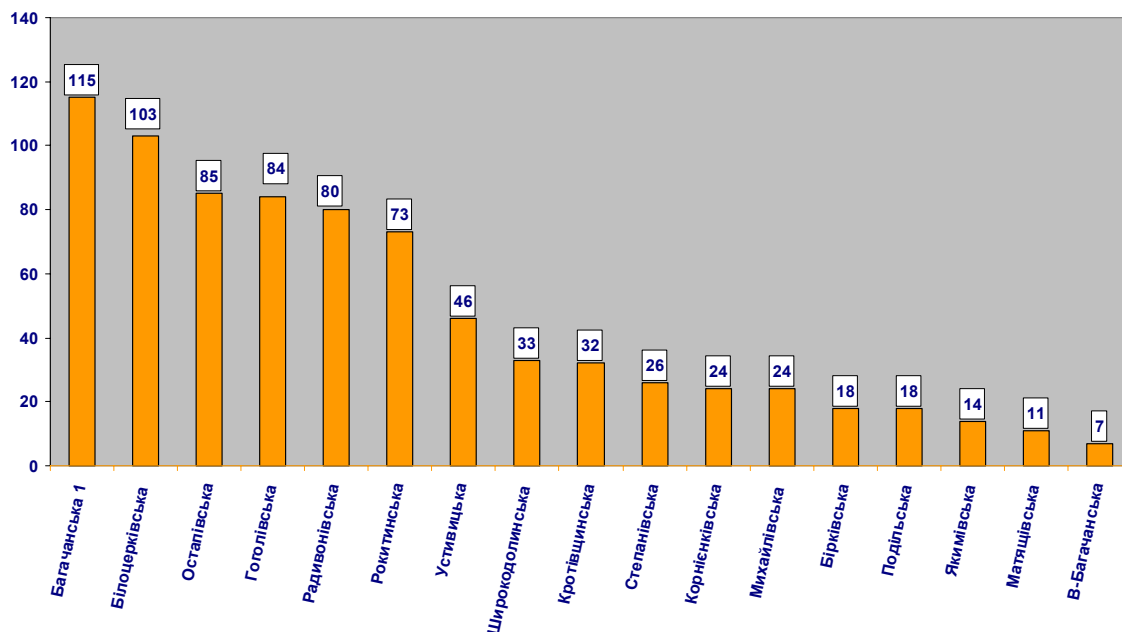
Видатки на утримання органів місцевого самоврядування обернено пропорційній кількості мешканців: найвищі у таких сільрадах: Багачанська 1(90), Михайлівська (87), Степанівська (79). Найнижчі у В.-Багачанській сел. Раді (31), Білоцерківській та Радивонівській (по 36).

Видатки на утримання органів місцевого самоврядування у розрахунку на одного мешканця

У районі 1 санаторій, 5 дільничних лікарень, 28 ФАПів, 2 амбулаторії. Видатки на утримання закладів охорони здоров'я у розрахунку на душу населення більші у тих сільрадах, на території яких розташовані лікарні. Але у них лікуються і мешканці сусідніх сільрад. Найменший показник по Великій Багачці пояснюється тим, що районна лікарня фінансується із районного бюджету.

Видатки на утримання закладів охорони здоров'я у розрахунку на одного мешканця

У районі 10 середніх шкіл, 13 дев'ятирічних, 3 початкові школи та 12 дошкільних закладів, 16 будинків культури, 12 клубів, 23 бібліотеки, 2 музеї та пам'ятки культури.

Промислових підприємств -3, сільськогосподарських – 17, суб'єктів підприємницької діяльності- 45, відділень зв'язку – 19, відділень банків – 6, підприємств сфери послуг – 1, магазинів – 92.

З економічної точки зору та медичного забезпечення найбільш проблемним є південно-західна частина району.

За низкою показників центрами селищних і сільських рад можуть залишитися Велика Багачка, Білоцерківка, Гоголеве, Радивонівка, Остапівна, Устивиця.

Однозначно громадою у нинішніх межах може бути селище Велика Багачка із 6 прилеглими селами (Буряківщина, Бугова Долина, Довгалівка, Загон, Мала Решетилівка, Байрак). Кількість мешканців – 7611 чол.

У другій територіальній громаді доцільно об'єднати 4 нинішні сільські ради Білоцерківська (8 населених пунктів, 2182 мешканці), Бірківська (4 населених пункти, 618 мешканців), Подільську (2 населених пункти, 938 мешканців), Остап'євську (6 населених пунктів, 1513 мешканців). Центр громади – с. Білоцерківка. Загальна кількість населених пунктів -20, населення 5251 чол.

Щодо інших сільських рад існує проблема із визначенням місцезнаходження Устивицької сільської ради. При її виділенні як центру громади з приєднанням нинішніх Широкодолинської та Кротівщинської сільрад, у громаді буде 7 населених пунктів із населенням 3853 чол. Хоча кількість населення буде меншою від оптимальної, але і в цьому випадку виникне проблема розтягнутості утворення.

При цьому, компактне об'єднання Гоголівської, Матяшівської та Михайлівської сільрад із центром у селищі Гоголеве матиме 3 населених пункти з кількістю мешканців 4686 чол., а об'єднання Багачанської Першої, Радивонівської, Рокитянської, Степанівської, Корнієнківської сільрад із центром у Багачці 1 або Радивонівці становитиме 21 село з кількістю мешканців 5683.

Іншим варіантом може бути об'єднання Гоголівської, Матяшівської, Михайлівської та Устивицької сільрад (всього 4 населених пунктів, 6868 мешканців). Центр – селище Гоголеве.

Широкодолинська та Кротівщинська сільради у цьому випадку можуть бути приєднані до Багачанської першої громади (населених пунктів -27, населення всього – 7353 чол.)

Отже, нинішній Великобагачанський район може бути розділений на 5 (перший варіант) або 4 (другий, оптимальніший, варіант) громад (див. Додаток 1).

МИРГОРОДСЬКИЙ РАЙОН

У кінці XV століття створено Миргородський козацький полк, який існував у 1625-1638 роках. З 1648 року він став адміністративною одиницею держави Б.Хмельницького. Існував до 1781 року у різних межах.

У 1781 році – у складі Київського намісництва. У 1795 році входить до Катеринославського намісництва, а з 1796 року – Малоросійської губернії.

З 1763 року у судовому відношенні Миргородський полк поділявся на Миргородський та Остапівський повіти. На час ліквідації полків Миргородський полк складався із 11 сотень (Багачанська, Білоцерківська, Говтвянська, Городизька (Градизька), Миргородська, Остапівська, Сорочинська, Устивицька, Хорольська, Шишацька, Яресківська).

З 1802 року Миргородський повіт входить до Полтавської губернії. Він складався з 9 волостей: Багацька (Багачанська), Березоволуцька, Довгалівська, Комишанська, Миргородська, Сорочинська, Устивицька, Шишацька, Яресківська).

Новий поділ волостей здійснено після реформи 1861 року. Окремо були волості для державних та тимчасовозобов'язаних селян.

Реорганізація волостей у 80-х роках XIX ст. в основу поділу покладала принцип неподільності парафій. У волості існували одна чи дві парафії.

У 1900 році в повіті налічувалося 490 населених пунктів, 165 сільських громад, 142 тис. населення. Повіт мав 16 волостей (Барановська, Березово-Луцька, Багачанська, Зубівська, Зуївська, Кубинська, Комишнянська, Миргородська, Петровська, Савинська, Сорочинська, Устивицька, Хомутецька, Шишацька, Яресківська).

У 1920 році із Березоволуцької виділилася Остапівська волость.

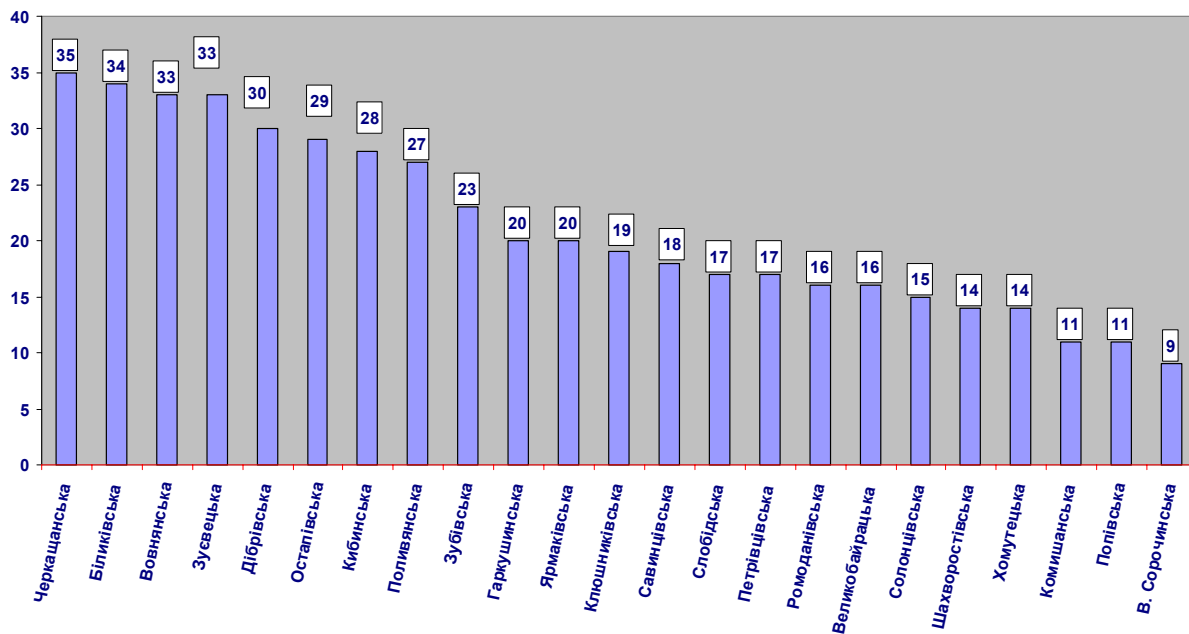
У 1923 році при ліквідації повітів було утворено Миргородський район, що ввійшов до Лубенського округу. Межі волостей залишалися сталими, але миргородські волості були поділені між кількома округами. До Миргородського району ввійшли м. Миргород, Миргородська, Кубинська і Петрівцівська волості, що поділялися на 13 сільрад.

У 1991 році в районі було 104 населених пункти (місто, 2 селища, 101 село). Населення – 95,2 тис. чол.)

На даний час у районі 93 населених пункти, 1 місто обласного значення, 2 селищних та 23 сільських рад. В середньому одна селищна чи сільська рада охоплює 4 села. Але 4 сільради складаються з одного села, а Ключниківська охоплює 10 сіл, Черкащанська – 9, Дібрівська – 8). Населення -39 тис. чол. (місто Миргород – 40 тисяч чол..)

Миргородський район має найменшу в області частку працездатних осіб (48,8%) На 1 тисячу осіб працездатного віку припадає 1051 осіб непрацездатних.

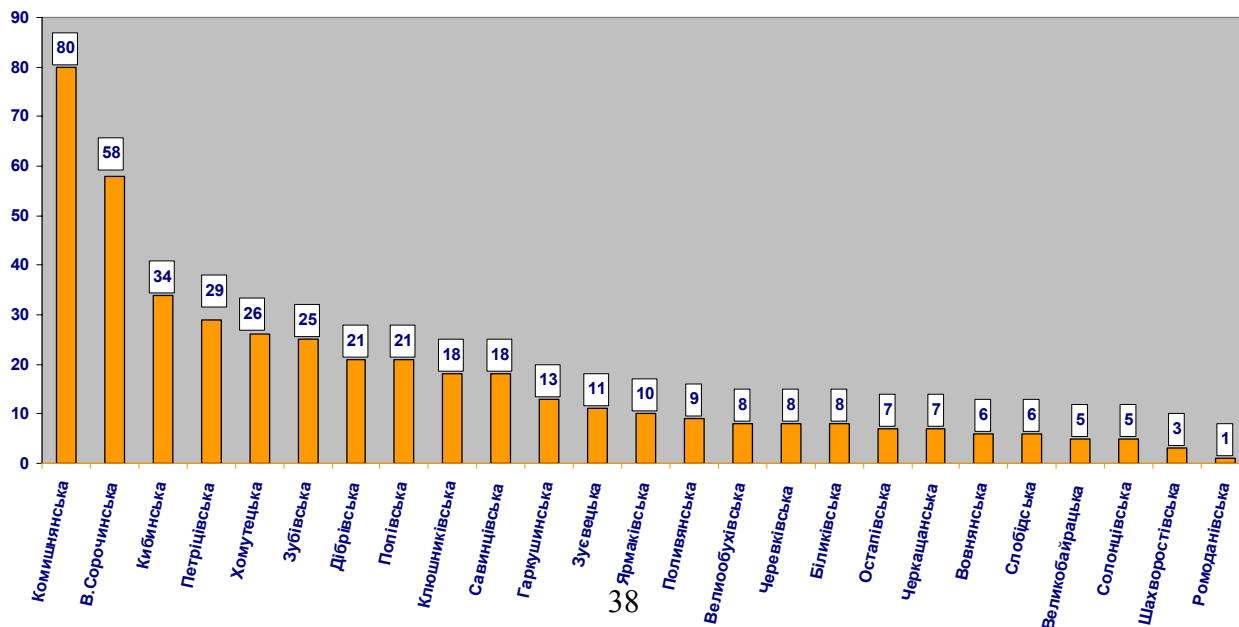
Видатки на утримання органів місцевого самоврядування з розрахунку на 1 мешканця

Найвищі витрати на утримання органів місцевого самоврядування з розрахунку на одного мешканця у Черкащанській, Біликівській, Вовнянській та Дібрівській сільрадах, найнижчі – у Велико-Сорочинській селищній раді та Попівській, Комишнянській, Хомуцькій, Шахворостівській і Солонцівській сільрадах.

У районі 7 дільничних лікарень, 33 ФАПів, 5 амбулаторій, 7 санаторіїв. Найвищі видатки на охорону здоров'я в розрахунку на одного мешканця у Комишнянській сільраді та Велико-Сорочинській селищній раді, найнижчі – у Ромоданівській селищній раді та Шахворостівській, Солонцівській, Великобайрацькій сільрадах.

Видатки на утримання закладів охорони здоров'я з розрахунку на 1 мешканця

У районі 18 дошкільних закладів, 1 початкова школа, 11 дев'ятирічних та 20 середніх шкіл.

Промислових підприємств – 5, сільськогосподарських – 3, суб'єктів підприємницької діяльності – 300. Відділень зв'язку – 31, відділень банків – 2, підприємств сфери послуг – 9, магазинів – 215, лазень – 6.

З економічної точки зору проблемними є західна та південна частина району.

Миргородський район може бути поділений на 7-8 територіальних громад (див. Додаток 2).

1. Місто Миргород із населенням 40 тисяч чоловік.
2. Петрівцівська громада (Петрівцівська сільська рада -2 населених пункти, 1657 чол., Слобідська сільська рада -4 населених пункти, 785 чол.), Ярмаківська сільська рада - 3 населених пункти, 820 чоловік, Гаркушинська сільська рада -2 населених пункти, 1523 чол.) Разом -11 населених пунктів, 4685 чоловік.
3. Ромоданівська громада (сел.Ромодан - 3260 чол.) та Кибинцівська сільська рада (1201 чол.). Разом – 2 населених пункти, 4461 чол.
4. Комишнянська громада (Комишнянська сільська рада -3 населених пункти, 2810 чол., Зуївцівська сільська рада -1 населений пункт, 1060 чол., Остапівська сільська рада – 4 населених пункти, 1014 чол., Черкащанська сільська рада – 9 населених пунктів, 929 чоловік.) Разом – 17 населених пунктів, 5813 чоловік.
5. Хомутецька громада (Хомутецька сільська рада -3 населених пункти, 2743 чоловіки, Зубівська сільрада -2 населених пункти, 1151 чол., Біликівська сільрада -4 населених пункти, 1001 чол., Черевківська сільрада -5 населених пунктів, 1018 чол.). Разом -14 населених пунктів, 5913 чоловік.
6. Попівська громада (Попівська сільська рада -3 села, 2226 чол., Шахворостівська сільрада - 5 сіл, 1811 чол., Дібрівська сільрада -8 населених пунктів, 934 чол., Ключниківська сільрада -10 населених пунктів, 1297 чол.). Разом – 26 населених пунктів, 4568 чол. У даному випадку може виникнути проблема визначення центру громади. Рівною мірою бути центром можуть претендувати Ключниківка, Повівка та Шахворостівка. А найменший із нинішніх центрів сільрад –Дібрівка, більше відповідає вимогам центру географічного. На його користь може бути наявність міцного господарства – кінного заводу.
7. Великосорочинська громада (Великосорочинська сільрада -1 селище, 3796 мешканців, Полив'янська сільрада -4 села, 704 мешканці, Солонцівська сільрада -4 села, 668 мешканців.) Разом – 9 населених пунктів, 5168 мешканців.

До цієї ж громади може бути приєднано ще 3 сільські ради - Савинцівська -4 села, 1648 мешканців, Великобайрацька -3 села, 984 мешканці, Великообухівська – 3 села, 3352 мешканці. Разом громада матиме 19 сіл та 8510 мешканців.

Можливим також є варіант виділення Савинцівської громади у складі нинішніх 3 сільрад – Савинцівської, Великобайрацької та Великообухівської - разом 10 сіл та 3352 мешканці.

Очевидно, що рішення прийматиметься з узгодженням питання районного поділу.

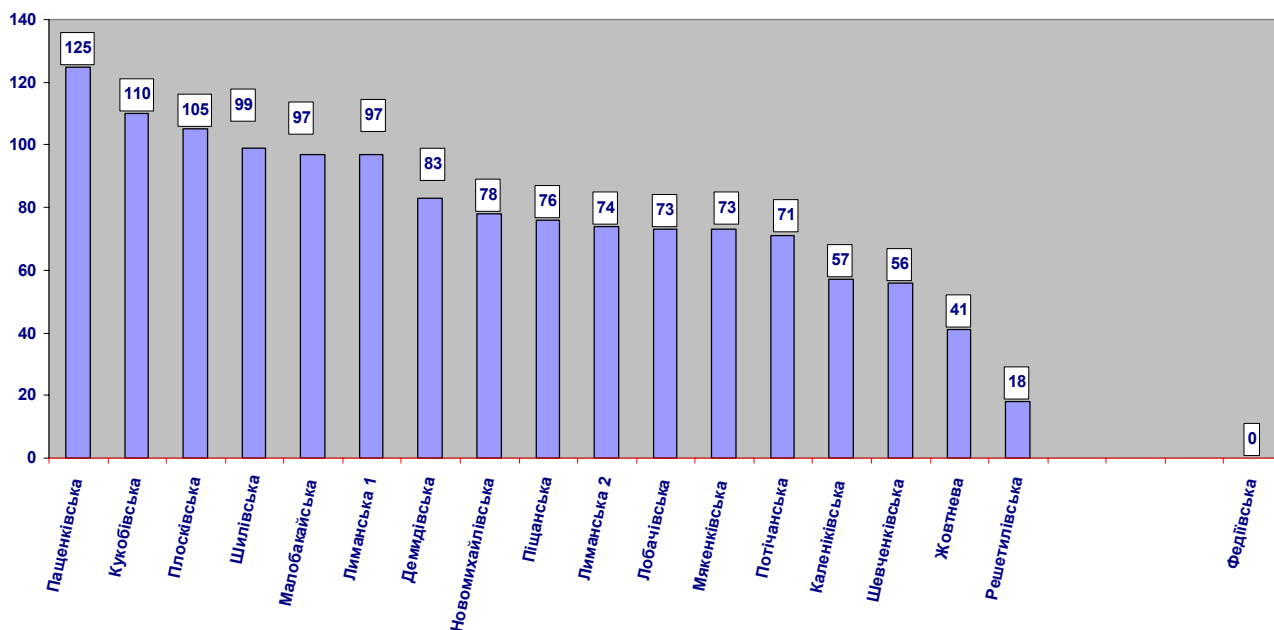
РЕШЕТИЛІВСЬКИЙ РАЙОН

Утворений у 1923 році. У 1962 році до складу Решетилівського р-ну включено частини Великобагачанського, Гоголівського, Новосанжарського (272 населених пункти).

У сучасних межах з 1966 року. Площа – 1 тис. кв. км. Населення у 1991 році -31,9 тис. чол. У 1991 році в районі нараховувалося 83 населених пункти.

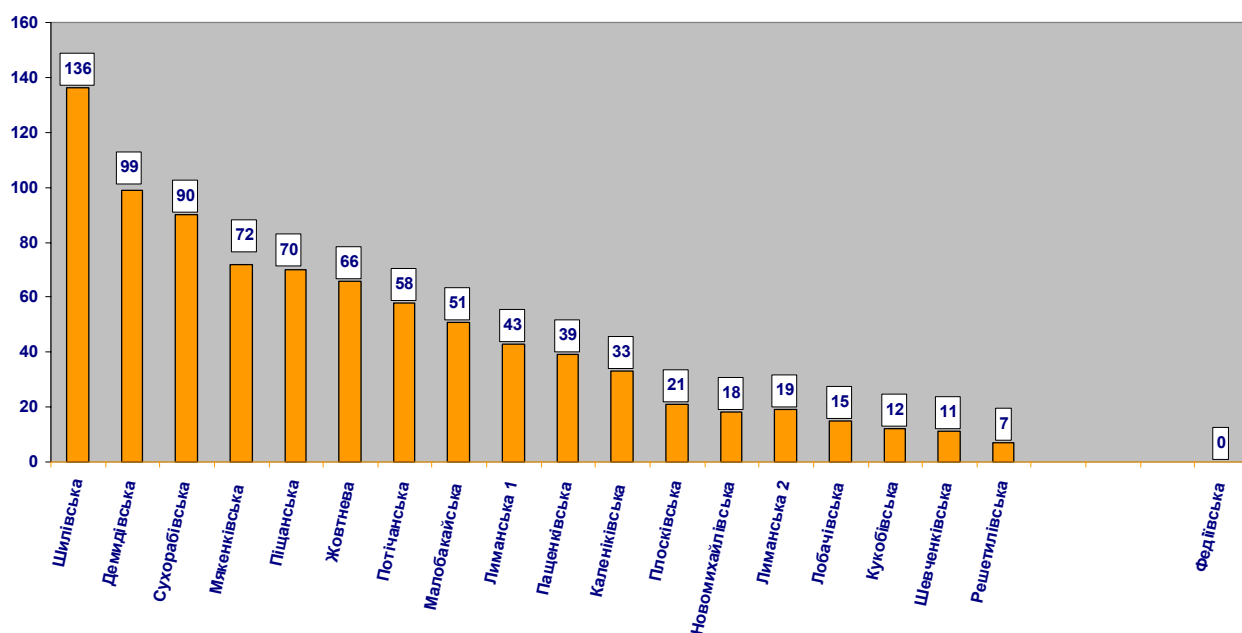
На 2006 рік в районі мешкає 29 тис. чол.. Існує 77 населених пунктів, підпорядкованих 2 селищним та 17 сільським радам. Найвищі витрати на утримання органів місцевого самоврядування на 1 мешканця – у Пашенківській, Кукобівській, Плосківській, Шилівській, Сухорабівській сільрадах, найнижчі – у селищах Решетилівці та Жовтневому, Шевченківській сільраді. Даних по Федіївській сільраді не отримано.

Видатки на утримання органів місцевого самоврядування з розрахунку на 1 мешканця

У районі 1 дільнична лікарня, 27 ФАПів, 6 амбулаторій.

Видатки на утримання закладів охорони здоров'я з розрахунку на 1 мешканця

У районі 12 середніх шкіл, 10 – дев'ятирічок, 7 початкових шкіл та 10 дошкільних закладів.

Будинків культури -20, клубів – 13, бібліотек – 20, музеїв, пам'яток історії та культури – 15.

Промислових підприємств -2, сільськогосподарських підприємств – 52, суб'єктів підприємницької діяльності – 652, відділень зв'язку – 25, банків -10, підприємств сфери послуг – 1. магазинів – 93. З економічної точки зору проблемною є південна частина району.

Решетилівський район налічує 27,5 тис. мешканців, які проживають у 77 населених пунктах. Серед них виділяється районний центр, селище Решетилівка з прилеглими селами і населенням 10 654 чол., що безумовно претендує на утворення самостійної громади.

Враховуючи невеликі масштаби району та наявність майже між усіма населеними пунктами доріг з покриттям, населення майже всіх сільських рад тяжіє до Решетилівки, де в найбільшій мірі сконцентровано необхідні для населення структури.

Тому при розгляді ймовірних варіантів укрупнення сільських рад та утворення громад у першу чергу слід виходити з їх територіальної близькості та перспектив забезпечення самодостатності.

Виходячи з таких критеріїв, можливе формування таких громад (див. Додаток 3):

1. Решетилівська громада – селище Решетилівка з прилеглими 6-ма селами, 10 654 жителів.

2. Жовтнева громада, куди увійдуть 5 сільських рад: Жовтнева (6 сіл, 2904 жителі), Кукобівська (6 сіл, 659 жит.), Федіївська (2 села, 720 жит.), Піщанська (2 села, 117 жит.), Новомихайлівська (3 села, 716 жит.) Всього населення – 5116 жителів, 19 сіл.

3. Лобачівська громада – 4 сільські ради: Лиманська Друга (5 сіл, 854 жит.), Малобакайська (3 села, 865 жит.), Лобачівська (5 сіл, 1058 жит.), Шилівська (3 села, 791 жит.) Всього населення – 3568 жит., 16 сіл.

4. Шевченківська громада – 5 сільських рад: Шевченківська (4 села, 1374 жит.), Пашенківська (4 села, 581 жит.), Сухорабівська (3 села, 1100 жит.), Калениківська (2 села, 803 жит.), М'якеньківська (3 села, 1007 жит.). Всього населення – 4873 жителі, 16 сіл.

5. Демидівська громада – 4 сільські ради: Лиманська перша (5 сіл, 854 жит.), Демидівська (5 сіл, 1280 жит.), Плосківська (5 сіл, 722 жит.), Потічанська (4 села, 770 жит.). Всього населення – 3626 жителів, 19 сіл.

Наведений поділ можливий за умови збереження кордонів району та належності сіл до сільських рад в існуючих межах. Проте, за інших умов, зокрема, руйнування кордонів районів, можливе об'єднання сіл чи сільських рад Решетилівського району, які знаходяться на його периферії, з населеними пунктами сусідніх районів (Сухорабівка, Лиман Другий, Шилівка, Піщане та інші). В той же час, всередині району є населені пункти, які втратять певні переваги під час укрупнення, (наприклад, село М'якеньківка, яке є центром сільради та знаходиться в безпосередній близькості від Решетилівки).

При наведеному розкладі на півночі району можливе формування досить потужного промислового району з центром у Жовтневому, оскільки тут знаходиться залізнична станція та підприємства переробної промисловості. Решта громад можуть стати потужними районами сільськогосподарського виробництва та туристичного бізнесу.

ШИШАЦЬКИЙ РАЙОН

Утворений у 1923 році з волостей Миргородського повіту (Шишацька, Єресківська, Баранівська). Входив до Полтавського округу. У 1926 році в районі було 16 сільрад.

У 1931 році приєднано до Диканського району. Відновлено у 1935 році у складі Харківської області. З 1937 року – у складі Полтавської області.

У 1952-1962 рр. центр району знаходився в Гоголевому. З 1962 року включений до Диканського р-ну.

У 1966 році Шишацький район відновлено у сучасних межах. Площа – 0,79 тис.кв.км. Межує із Великобагачанським, Зіньківським, Миргородським і Решетилівським районами Полтавської області.

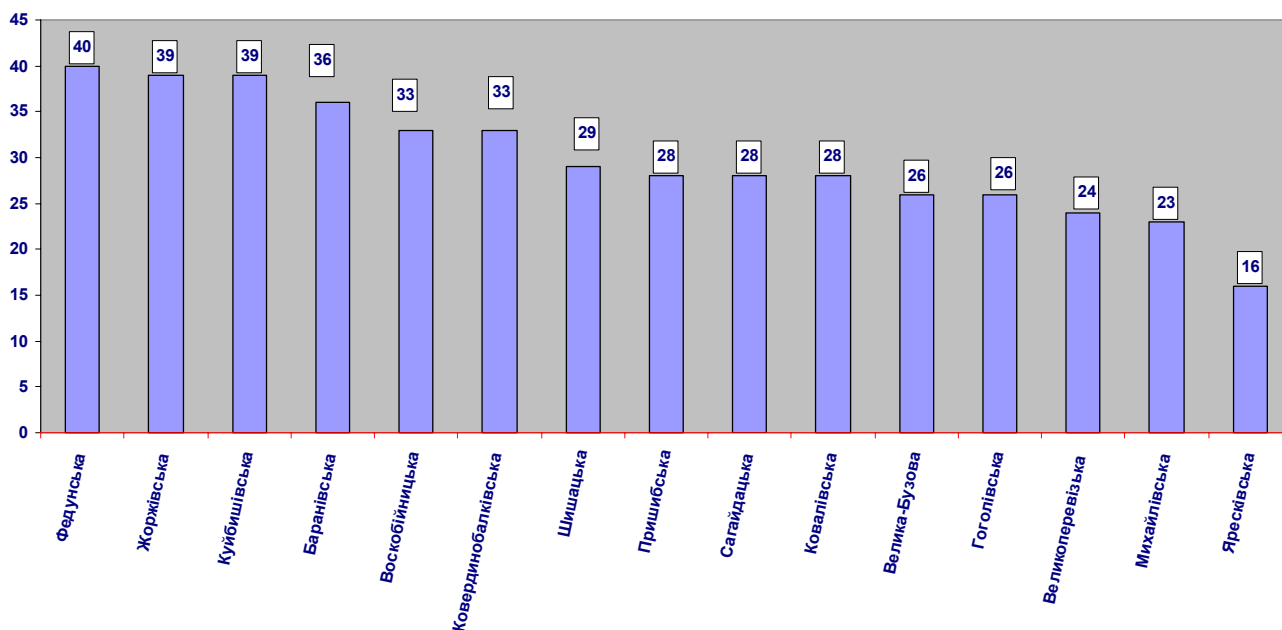
У 1991 році в районі мешкало 25,4 тис. чол. нараховувалося 76 населених пунктів (1 смт, 1 селище, 74 села), підпорядкованих селищній та 11 сільським радам.

У 2006 році в районі мешкає 23 тис. чол., налічується 76 населених пунктів, підпорядкованих 1 селищній та 14 сільським радам.

Найбільша кількість населення мешкає у селищах Шишаки (5039 чол.) та Яреськи (4395 чол). В той же час, 6 сільських рад мають населення менше 1 тис. чол. (Баранівська(515), Воскобійницька (843), Жоржівська (587), Ковалівська (802), Пришибська (910), Федунська (559).

Найвищі витрати на душу населення на утримання органів місцевого самоврядування у Федунській, Жоржівській, Куйбишевській, Барановській та Воскобійницькій сільрадах, найнижчі – у Яресківській, Михайлівській, Великоперевізьській сільрадах.

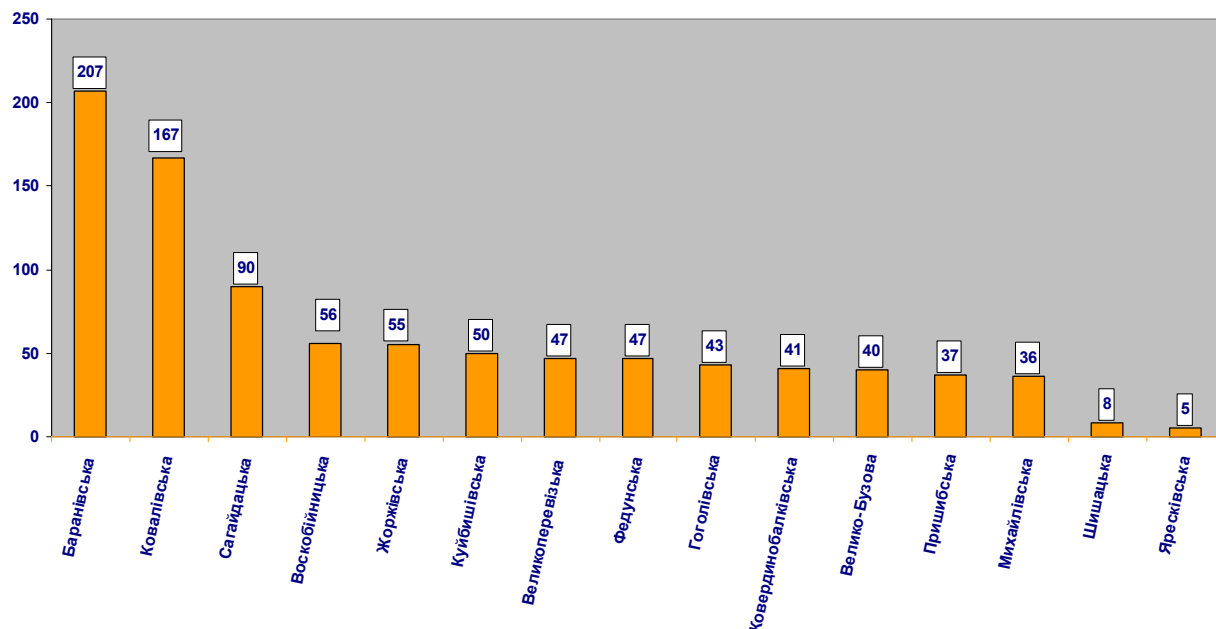
Видатки на утримання органів місцевого самоврядування з розрахунку на 1 мешканця

В районі 4 дільничних лікарні, 14 ФАПів, 3 амбулаторії та 1 санаторій. У розрахунку на душу населення найвищі витрати на охорону здоров'я – у Барановській, Ковалівській, Сагайдацькій та Воскобійницькій сільрадах, найнижчі – у Яресківській, Шишацькій (пояснюється фінансування райлікарні з районного бюджету) та Михайлівській сільраді.

Особливістю Шишацького району є збереження міцних потужних сільськогосподарських підприємств, які частково утримують і соціальну сферу сіл.

Видатки на утримання закладів охорони здоров'я з розрахунку на 1 мешканця

В районі функціонують 13 дошкільних закладів, 10 середніх шкіл, 4 дев'ятирічних та 4 початкових шкіл. Будинків культури -17, клубів – 3, бібліотек -9, музеїв -4.

В районі діють 4 промислових підприємства, 14 сільськогосподарських, 220 підприємств, 14 відділень зв'язку, 6 бібліотек, 3 підприємства сфери обслуговування та 237 магазинів і 5 лавень. З економічної точки зору проблемними є східна частина району.

За низкою показників орієнтовними центрами сільських та селищних рад можуть залишитися Шишаки, Яреськи, Гоголеве, Михайлівка, Сагайдак, Велико-Бузова.

Шишацький район налічує 21 тис. мешканців, які проживають у 76 населених пунктах. Серед них виділяється районний центр – селище Шишаки з прилеглими селами і населенням 5039 чол., та селище Яреськи з прилеглими селами і населенням 4395 чол. Ці населені пункти мають достатню виробничу базу, яка майже повністю забезпечує населення робочою силою. Селище Яреськи є також залізничним вузлом, що також підвищує його самодостатність. Невисока густота населення та віддаленість населених пунктів один від одного дещо ускладнюють процеси укрупнення в заданих параметрах – 5 тис. жителів у громаді. Тому, за умови реформування територіального устрою в межах всієї області, Шишацький район, ймовірно, буде розформовано, а його населені пункти увійдуть до громад спільно з селами сусідніх районів.

Проте у заданому форматі на території району, враховуючи побажання населення, можна сформувати такі громади (див. Додаток 4):

1. Шишацька громада, куди входять 9 населених пунктів, населення – 5039 жителів.
2. Яреськівська громада – 6 населених пунктів, 4395 жителів.
3. Великоперевізька громада – 5 сільських рад: Баранівська (1 село, 515 жит.), Великоперевізька (4 села, 1161 жит.), Куйбишевська (4 села, 557 жит.), Ковалівська (1 село, 802 жит.), Ковердинобалківська (4 села, 643 жит.). всього населення - 3678 жителів, 14 сіл. Також ця громада є досить перспективною в плані розвитку сільського господарства регіон. Об'єднання потенціалу Великого Перевозу та Ковалівки значно підвищить можливості кожного з них.
4. Сагайдацька громада – 3 сільські ради: Велико-Бузовська (9 сіл, 1193 жит.), Сагайдацька (8 сіл, 1246 жит.). Федунська (5 сіл, 559 жит.). Всього населення 2998 жителів, 22 села. Ця громада налічує кількість жителів меншу, ніж передбачає концепція АТР. Але тут є певні особливості. Як зазначалося вище, економічний потенціал цієї території досить високий і спроможний забезпечити самодостатність території. Також ця громада при відносно невеликій чисельності жителів об'єднує відносно більшу кількість сіл. При зміні кордонів районів можливе злиття цих сільських рад з селами Великобагачанського району та утворення більш потужної громади.
5. Михайликівська громада - 5 сільських рад: Воскобійницька (6 сіл, 843 жит.), Михайликівська (3 села, 1147 жит.), Жоржівська (5 сіл, 587 жит.), Пришибська (6 сіл, 910 жит.), Гоголівська (5 сіл, 1059 жит.). Всього населення 4546 жителів, 25 сіл. Економічний потенціал цієї громади, за умови утворення, буде досить високий, оскільки на ній діють розвинені сільськогосподарські підприємства. Також Гоголеве – перспективний район туристичного бізнесу та центр культури. Проте розтягнутість громади та наявність на її території досить самодостатніх сільських рад - Воскобійницької та Гоголівської, створює два полюси тяжіння, що вестиме до тенденції роздвоєння громади.

ВИСНОВКИ

I. Дискусії щодо адміністративно-територіальної реформи на Полтавщині відбуваються досить активно. Їх відновлення у 4 районах у червні 2006 року було сприйнято неоднозначно. Помітною була увага до цього питання обласної ради. Її голова О.Марченко, заступник П.Ворона, окремі депутати взяли участь у всіх семінарах. У той же час, участь у семінарах не взяли представники облдержадміністрації, що можна пояснити зміною її керівництва. Участь у семінарі у Миргороді взяв заступник начальника Управління державної служби Головного управління державної служби України в Полтавській області М.Лахижа. Активною була участь місцевих представників органів виконавчої влади та місцевого самоврядування.

Аналіз ходу обговорення питання проведення АТР на Полтавщині у 2005 та 2006 роках свідчить, що питання це не лише актуальне, а й болюче для багатьох. І особливо це стосується наслідків реформи для самопочуття населення, наявності робочих місць, транспортного, соціального забезпечення тощо. Прикладом акумуляції таких настроїв може бути стаття “Україн стурбовані територіальним устроєм голови Козельщинської райради А.Беркути (“Голос України” від 20 травня 2005 року).

Фактично всі погоджуються з відомим гіпократівським принципом “Не зашкодь!”, який має бути основним при реформуванні. Проте, одні вважають, що швидке реформування адміністративних відносин та територіального устрою буде менш обтяжливим, ніж затягування змін. Інші ж стверджують, що зміни повинні бути результатом не лише теоретичних дискусій, а й

практичних експериментів на базі однієї з областей та кількох районів і громад (найповніше така пропозиція пролунала під час обговорення у Миргородському районі). Висловлювалися переконання, що не можна проводити лише територіальну реформу без завершення конституційної реформи та внесення змін до законодавства з питань місцевого самоврядування.

Отже, питання АТР є комплексним і потребує всебічного аналізу та врахування громадської думки. Потрібно всебічно виміряти, зважити, а потім – кроїти.

Причин необхідності змін саме в адміністративно-територіальному устрої багато. Вони були викладені у полтавській пресі та на нарадах різного рівня й узагальнено зводяться до наступного. По-перше, ліквідувати явну диспропорцію у розселенні населення, що значною мірою впливає на його соціальне забезпечення. По-друге, необхідно встановити точні межі сільських рад, районів та областей. По-третє, подбати про забезпечення однаково високої якості послуг для населення в усіх населених пунктах. По-четверте, досягти зростання ролі громадян в управлінні суспільством. Тобто, забезпечити умови для розвитку місцевого самоврядування та повноцінної діяльності громадських організацій. Це може гарантувати створення реального громадянського суспільства, яке забезпечуватиме інтереси громадян, при одночасному удосконаленні державних функцій.

Отже, реформу слід проводити не заради неї самої, не для держави, а для людей, максимально наблизивши освітні, медичні, соціальні та інші послуги до конкретної особи.

Усунення цих диспропорцій, посилення відповідальності влади, наближення її до кожного громадянина України є основним завданням адміністративно-територіальної реформи.

Найважливішим питанням при проведенні адміністративно-територіальної реформи більшість громадян вважають перерозподіл бюджетів, зокрема проблему виникнення нерівномірностей фінансування. Ті громади, які мають великий потенціал (діючі заводи, сільгоспприємства, розташування біля великих міст тощо), матимуть більше надходжень коштів. Це може привести не лише до масової міграції населення, що загострить економічне становище тих чи інших регіонів, а і до нерівномірностей їх розвитку. Тому важливо, перш за все, розробити механізм вирівнювання при збільшенні ролі місцевих бюджетів. Водночас, існує думка, що навіть після об'єднання кількох бідних територіальних громад чи районів їх фінансова база залишиться вкрай низькою.

Другою проблемою є доля колишніх райцентрів, особливо тих, які не мають ніяких промислових підприємств. Постає питання, що робити з достатньо великою кількістю кваліфікованих і досвідчених працівників, які роками жили в цих райцентрах і навряд чи захочуть переїжджати в інші місця. За нашими підрахунками, в Полтавській області це стосується понад 1,5 тисяч службовців. У той же час чи зможемо ми знайти достатньо висококваліфікованих фахівців у центрах громад, якщо навіть знайдемо для них житло і місце роботи?

Третє питання виникає при обговоренні можливостей створення належних умов праці для органів місцевого самоврядування. Сучасні приміщення сільських рад, за деякими винятками, не зможуть розмістити всі служби, які необхідні для повноцінного функціонування громади. Водночас, що робити з адміністративними будівлями, які будуть вивільнятися у результаті реформи? Продаж? Оренда? Ця проблема стосуватиметься невеликих селищ міського типу. А таких приміщень буде не так уже й мало.

Наприклад, у Полтавській області з 25 районів може залишитися лише 11. Якщо врахувати навіть попередні припущення, а саме, що район повинен складатися не менше як із 70 тисяч мешканців, центрами районів не можуть бути міста-райони (у нас їх буде лише 2 – Полтава і Кременчук), повинна забезпечуватися рівновіддаленість населених пунктів від районного центру тощо, то може виникнути низка нових проблем для громадян.

Четверте питання – чи потрібно взагалі так жорстко притримуватися кількісного підходу до визначення меж районів та громад, а не керуватися наявністю інфраструктури, зважати на економічну та соціальну доцільність. Наприклад, важливо подбати про можливість для кожного мешканця району добратися на громадському транспорті не лише до нового райцентру, а й до центру громади.

Отже, суто кількісний підхід при створенні районів та громад, без урахування економічних, соціальних, географічних, навіть релігійних чинників, може призвести до не передбачуваних наслідків.

П'ятою, чи не найважливішою проблемою, є фінансові вигоди і наслідки реформи. Чи є економічно обґрунтованим витрачання уже на саму заміну вивісок та печаток значних коштів.

Слід пам'ятати також про психологічні наслідки реформи. Наприклад, як почуватимуться мешканці нинішніх великих приміських районів, які змушені будуть вирішувати свої проблеми у сьогоднішніх сусідніх райцентрах.

У свою чергу, виникають підстави для незадоволення у мешканців нинішніх міст обласного значення, які цей статус втрачають, а відтак зменшуються і можливості для забезпечення уже існуючих програм розвитку. На даний час із згаданих регіонів така проблема стоїть перед м. Миргородом, по-різному сприймаючись міським і сільським населенням.

Відтак виникає основне питання щодо політичного обґрунтування реформи. Громадяни повинні зрозуміти, що адміністративно-територіальна реформа проводиться для них, а її основою є громада – центр, біля якого буде сконцентроване все життя.

Важливо продумати і терміни проведення реформи. Поспішати у цій справі недоцільно. Потрібно уважно вивчити ситуацію на місцях. Можливо, реформу доцільно розділити у часі на кілька етапів. Спочатку – укрупнення громад у межах існуючих районів, а лише потім, якщо час і експерименти підтвердять правильність обраного шляху, перейти до укрупнення районів.

Нарешті, існує необхідність невідкладного прийняття низки законодавчих актів та внесення змін до існуючих.

II. Під час моделювання укрупнених громад нами враховувались повноваження, що можуть бути передані громадам відповідно до проекту Закону України „Про місцеве самоврядування громади”, а саме:

- забезпечення соціально-економічного та культурного розвитку території громади, забезпечення житлом жителів громади;
- вирішення питань, пов'язаних із землею, що знаходиться під юрисдикцією громади (у тому числі затвердження планів землекористування, надання безоплатно громадянам, продаж у власність та надання в оренду чи постійне користування земельних ділянок для будівництва, провадження господарської та іншої діяльності, для громадських потреб тощо, контроль за використанням земель);
- вирішення питань планування та забудови території поселень та поселенських утворень, комунальне житлове будівництво та утримання комунального житлового фонду, будівництво об'єктів комунального господарства та соціально-культурного призначення, об'єктів інженерного забезпечення, організація надання житлово-комунальних послуг;
- організація благоустрою поселень, здійснення відповідного контролю, організація озеленення, охорони зелених насаджень та водойм, створення місць відпочинку для жителів громади, організація місцевого туризму;
- забезпечення комунальних соціально-культурних закладів та жителів громади паливом, електроенергією, газом та іншими енергоносіями, утримання теплових мереж, вирішення питань водопостачання, водоочищення та контролю за якістю води, відведення та очищення стічних вод, захист від шкідливої дії вод, утримання об'єктів меліоративних систем;
- організація діяльності місцевого громадського пасажирського транспорту, організація зупинок для громадського пасажирського транспорту, створення стоянок для автомобільного транспорту та здійснення контролю за ними;
- забезпечення транспортування школярів до шкіл та додому;
- будівництво, реконструкція, ремонт та утримання доріг місцевого значення;
- вирішення питань збирання, транспортування, утилізації та знешкодження побутових відходів, знешкодження та захоронення трупів тварин;
- забезпечення утримання кладовищ та інших місць поховання, їх охорона;
- організація місцевої пожежної охорони, організація рятування на воді;

- первинна медико-санітарна, амбулаторно-поліклінічна та стаціонарна допомога (дільничні лікарні, медичні амбулаторії, фельдшерсько-акушерські та фельдшерські пункти);
- здійснення соціального догляду за особами похилого віку та інвалідами, надання соціальної допомоги іншим жителям;
- забезпечення медичного обслуговування та харчування в закладах освіти, культури, фізичної культури та спорту, оздоровчих закладах, що перебувають у комунальній власності громади;
- розвиток фізичної культури та спорту (у тому числі обладнання місць для занять фізичною культурою та спортом);
- дошкільна освіта (ясла, дитячі садочки, школи-садочки), повна загальна середня освіта, позашкільна освіта;
- забезпечення діяльності місцевих музеїв, виставок, палаців і будинків культури, клубів, початкових спеціалізованих мистецьких навчальних закладів місцевого значення;
- організація діяльності комунальних засобів масової інформації, місцевих архівів, бібліотек;
- збереження, використання об'єктів історико-культурної спадщини, типове проектування, реставрація та охорона пам'яток архітектури та містобудування, охорона об'єктів природно-заповідного фонду місцевого значення;
- реєстрація актів цивільного стану громадян (народження, шлюбу, смерті), реєстрація (зняття з реєстрації) фізичної особи за місцем проживання тощо, вчинення нотаріальних дій;
- забезпечення діяльності інженера-землевпорядника, ветеринарного лікаря, агронома;
- забезпечення у разі потреби робочим місцем та належними умовами праці дільничного інспектора міліції, санітарного лікаря, державного інспектора з пожежного нагляду, представників спеціально уповноважених центральних органів виконавчої влади у сфері фінансової політики, праці та соціальної політики, пенсійного забезпечення.

III. Аналіз паспортів районів та, особливо, результатів обговорень під час семінарів підтвердили, що сьогодні у кожному районі є проблематичним надання різного роду адміністративних послуг, у тому числі підготовка та видача документів дозвільного характеру. Інформація щодо наявності територіальних структурних підрозділів центральних органів влади та чисельність працюючих у них дає можливість стверджувати, що велика кількість послуг та дозвільних документів надається із обов'язковими поїздками до районного та обласного центрів. Отже, важливо реально наблизити місце надання послуг до населення, можливо через зміну структури підрозділів центральних органів влади та передачею більшої частини повноважень органам місцевого самоврядування або місцевої виконавчої влади.

Однозначний висновок щодо потреб бюджетів громад зробити практично неможливо через те, що у паспортах районів у багатьох випадках потреба бюджету вказана меншою від фактичного бюджету на сьогодні. Це можна пояснити тим, що діючі керівники сільських рад не мають планів розвитку сільських населених пунктів, а постійний, багаторічний, надмірний дефіцит бюджетів сільрад не дає можливості уявити шляхи та способи суттєвого збільшення надходжень до місцевих бюджетів. Під час підготовки до проведення адміністративно-територіальної реформи необхідно якомога скоріше визначитись із порядком формування бюджетів громад та переліком податків і зборів, які стануть бюджетоутворюючими для громад. Без цього керівництву районів, сільрад та й усім мешканцям сільських населених пунктів неможливо побачити реальні переваги запропонованих реформ.

IV. Сфера охорони здоров'я є найменш розвинутою у районах та буде потребувати великих капітальних затрат для забезпечення необхідного рівня медичної допомоги в усіх населених пунктах районів.

V. У багатьох сільрадах першочерговою є проблема транспорту та доріг. Тому порівняно близький населений пункт може бути незручним центром громади через транспортні проблеми.

VI. Розвиток укрупнених громад може стримуватись через незадовільну демографічну ситуація: кількість пенсіонерів у районах та громадах перевищує 30%. Це особливо помітно у Миргородському районі.

ВП. Моделювання ситуації процедури проведення реформи свідчить про необхідність врахування польського досвіду АТР. Реформа повинна відбуватися «знизу». Варто зняти нижню межу кількості мешканців громади, але чітко визначити її фінансові можливості. Це дозволить громадянам самостійно зорієнтуватися в процесі утворення громад, що є вигіднішим для забезпечення послугами кожного мешканця території. Громадянам видніше, що їм вигідніше з точки зору отримання медичних, освітніх, адміністративних та інших послуг, а також з психологічної точки зору. Відтак, мешканці і керівники громад мусять зорієнтуватися щодо рекомендацій з порайонного поділу.

ВІІ. Варто враховувати історію адміністративно-територіальний поділу. На наш погляд, доцільно врахувати поділ на повіті та волості у другій половині ХІХ століття з поправкою на нові чинники (дороги, інфраструктура тощо).

ДОДАТОК 1

№ п/п	Назва громад	Території сільських рад, які до неї увійдуть, кількість населених пунктів		Кількість лікувально-профілактичних закладів у дужках вказано кількість ліжок (по кожному населеному пункту окремо)					Кількість навчальних закладів, у дужках вказано кількість осіб що навчаються в даному навчальному закладі (по кожному населеному пункту окремо)				Кількість закладів культури (по кожному населеному пункту окремо)			
			Кількість населення громади	ЛІКАРНІ	Амбулаторії	ФАПи	ІНШЕ	ВНЗ	ПТНЗ	ЗНЗ	ДНЗ	Будинки культури, клуби	інше (музеї, парк, кінотеатри, кіноустановки)	Бібліотеки	Музичні, художні школи, їх класи і філії	
Великобагачанський район																
1	Великобагачанська , 7611 чол.	1	Великобагачанська	7	1	-	5	1	-	-	5 (3440)	2	4	1	4	1
2	Білоцерківська 5251 чол.	1	Бірківська	4	-	-	1	-	-	-	1 (62)	-	1	-	1	-
		2	Білоцерківська	8	-	-	3	-	-	-	2 (280)	1	2	-	2	-
		3	Подільська	2	-	-	2	-	-	-	2 (100)	1	2	-	2	-
		4	Остап`ївська	6	1	-	-	-	-	-	1 (168)	1	1	-	1	-
3	Устивицька 4985 чол.	1	Устивицька	1	1	-	-	-	-	-	1 (232)	1	1	-	1	-
		2	Широкодолинська	3	-	-	3	-	-	-	1 (53)	1	1	-	1	-
		3	Кротівщинська	3	-	1	-	-	-	-	1 (124)	-	1	-	1	-
		4	Якимівська	2	-	-	2	-	-	-	1 (100)	1	1	-	2	-
4	Гоголівська 4686 чол.	1	Гоголівська	1	1	-	-	-	-	-	1 (371)	1	1	-	1	-
		2	Матяшівська	1	-	-	1	-	-	-	1 (58)	1	1	-	1	-
		3	Михайлівська	1	-	-	1	-	-	-	1 (71)	1	1	1	1	-
5	Радивонівська 5683 чол.	1	Багачанська Перша	4	-	1	2	-	-	-	2 (82)	-	3	-	1	-
		2	Степанівська	2	-	-	2	-	-	-	1 (72)	1	1	-	1	-
		3	Радивонівська	4	1	-	2	-	-	-	1 (210)	-	1	-	1	-
		4	Рокитянська	5	-	-	1	-	-	-	1 (147)	1	1	-	1	-
		5	Корнієнківська	6	-	-	3	-	-	-	3 (139)		3	-	1	-

ДОДАТОК 2

№ п/п	Назва громади	Сільські ради, що до неї увійдуть	Кількість лікувально-профілактичних закладів у дужках вказано кількість ліжок (по кожному населеному пункту окремо)				Кількість навчальних закладів, у дужках вказано кількість осіб що навчаються в даному навчальному закладі (по кожному населеному пункту окремо)				Кількість закладів культури (по кожному населеному пункту окремо)				
			ЛІКАРНІ	Амбулаторії	ФАПи	ІНШЕ	ВНЗ	ПТНЗ	ЗНЗ	ДНЗ	Будинки культури, клуби	Інше (музеї, парки, кінотеатри, кіноустановки)	Бібліотеки	Музичні, художні школи, їх класи і філії	
Миргородський район															
1	Петрівцівська 4685 чол	1	Петрівцівська -2 населених пункти, 1657 чол.	1	-	-	1	-	-	1/246	1	1	1	1	-
		2	Ярмаківська - 3 населених пункти, 820 чоловік	-	-	2	-	-	-	2/68	-	2	-	2	-
		3	Гаркушинська -2 населених пункти, 1523 чол.	-	1	1	-	-	-	1/156	1	1	-	1	-
2	Ромоданівська 4461 чол	1	Ромоданівська, - 4 населених пункти, 3260 чол	1	-	1	-	-	-	3/443	2	3	1	2	-
		2	Кибинська 1201 чол.	1	-	-	-	-	-	1/147	1	1	-	1	-
3	Комишнянська 5813 чол			1	-	1	1	-	-	2/352	1	2	1	1	-
				-	1	-	-	-	-	1/129	1	1	1	1	-
				-	-	2	-	-	-	2/101	-	2	-	2	-
		4	Черкащанська– 9 населених пунктів, 929 чоловік	-	-	2	-	-	-	2/132	-	2	-	2	-
4	Хомутецька 5913 чол	1	Хомутецька -3 населених пункти, 2743 чоловіки	1	-	1	Комишнянська -3 населених пункти, 2810 чол	-	1/306	2/316	2	3	1	3	-
		2	Зубівська -2 населених пункти, 1151 чол.	-	1	2	Зуївцівська -1 населений пункт, 1060 чол.	-	-	1/134	1	1	-	1	-

№ п/п	Назва громади	Сільські ради, що до неї увійдуть	Кількість лікувально-профілактичних закладів у дужках вказано кількість ліжок (по кожному населеному пункту окремо)				Кількість навчальних закладів, у дужках вказано кількість осіб що навчаються в даному навчальному закладі (по кожному населеному пункту окремо)				Кількість закладів культури (по кожному населеному пункту окремо)				
			ЛІКАРНІ	Амбулаторії	ФАПи	ІНШЕ	ВНЗ	ПТНЗ	ЗНЗ	ДНЗ	Будинки культури, клуби	Інше (музеї, парк, кінотеатри, кіноустановки)	Бібліотеки	Музичні, художні школи, їх класи і філії	
Миргородський район															
		3	Біликівська -4 населених пункти, 1001 чол	-	-	3	Остапівська– 4 населених пункти, 1014 чол.	-	-	1/92	-	2	-	-	-
		4	Черевківська -5 населених пунктів, 1018 чол.	-	-	2	-	-	-	2/108	-	2	-	2	-
5	Попівська 4568 чол.	1	Попівська -3 села, 2226 чол.	1	-	1	1	-	-	1/240	-	1	1	2	-
		2	Шахворостівська -5 сіл, 1811 чол.	-	-	1	-	-	-	1/165	-	2	-	1	-
		3	Дібрівська -8 населених пунктів, 934 чол	-	1	1	-	-	-	1/203	1	1	1	1	-
		4	Клюшниківська сільрада -10 населених пунктів, 1297 чол.	-	1	3	-	-	-	2/154	1	3	-	2	-
6	Великосорочинська 5168 чол.	1	Великосорочинська -1 селище, 3796 мешканців	1	-	-	1	-	-	1/454	1	1	1	1	-
		2	Полів'янська -4 села, 704 мешканців	-	-	2	-	-	-	1/136	1	1	1	1	-
		3	Солонцівська -4 села, 668 мешканців	-	-	1	-	-	-	1/88	-	2	-	2	-
7	Савинцівська 3352 чол.	1	Савинцівська -4 села, 1648 мешканців	-	1	2	2	-	-	2/190	1	4	-	1	-
		2	Великобайрацька -3 села, 984 мешканці	-	-	1	-	-	-	1/134	1	1	-	1	-
		3	Великобухівська – 3 села, 720 мешканців	-	-	2	-	-	-	1/100	-	2	-	1	-

№ п/п	Назва громади	Сільські ради, що до неї увійдуть	Кількість лікувально-профілактичних закладів у дужках вказано кількість ліжок (по кожному населеному пункту окремо)				Кількість навчальних закладів, у дужках вказано кількість осіб що навчаються в даному навчальному закладі (по кожному населеному пункту окремо)				Кількість закладів культури (по кожному населеному пункту окремо)			
			ЛІКАРНІ	Амбулаторії	ФАПи	ІНШЕ	ВНЗ	ПТНЗ	ЗНЗ	ДНЗ	Будинки культури, клуби	Інше (музеї, парк, кінотеатри, кіноустановки)	Бібліотеки	Музичні, художні школи, їх класи і філії
Решетилівський район														
1	Ренетилівська, Решетилівка з прилеглими 6-ма селами, 10654 жителів		1	-	4	-	-	1	4/1398	2	5	5	4	1
2	Жовтнева 5116 жит., 19 сіл	Жовтнева (6 сіл, 2904 жителі)	-	1	1	-	-	-	2/429	1	2	-	2	-
		Кукобівська (6 сіл, 659 жит.)	-	-	1	-	-	-	1/47	-	1	-	1	-
		Федіївська (2 села, 720 жит.)	-	-	1	-	-	-	1/123	-	1	1	1	-
		Піщанська (2 села, 117 жит.)	-	1	-	-	-	-	1/195	-	1	-	1	-
		Новомихайлівська (3 села, 716 жит.)	-	-	1	-	-	-	1/101	-	2	-	1	-
3	Лобачівська 3568 жит., 16 сіл.	Лиманська Друга (5 сіл, 854 жит.)	-	-	2	-	-	-	1/113	-	2	-	1	-
		Малобакайська (3 села, 865 жит.)	-	-	1	-	-	-	1/100	-	1	-	1	-
		Лобачівська (5 сіл, 1058 жит.)	-	1	1	-	-	-	2/130	-	2	1	2	-
		Шилівська (3 села, 791 жит.)	-	-	2	-	-	-	2/63	1	3	1	1	-
4	Шевченківська 4873 жит., 16 сіл	Шевченківська (4 села, 1374 жит.)	-	1	1	-	-	-	2/190	1	2	1	1	-
		Пашенківська (4 села, 581 жит.)	-	-	2	-	-	-	1/67	-	1	-	1	-
		Сухорабівська (3 села, 1100 жит.)	-	1	-	-	-	-	1/121	-	1	-	1	-
		Калениківська (2 села, 803 жит.)	-	-	2	-	-	-	2/144	1	2	3	2	-
		М'якеньківська (3 села, 1007 жит.)	-	-	2	-	-	-	2/82	-	2	1	1	-
5	Демидівська 3626 жит., 19 сіл	Лиманська Перша (5 сіл, 854 жит.)	-	-	1	-	-	-	1/96	1	1	-	1	-
		Демидівська (5 сіл, 1280 жит.)	-	1	1	-	-	-	2/156	1	2	-	1	-
		Плосківська (5 сіл, 722 жит.)	-	-	1	-	-	-	1/122	1	1	1	1	-
		Потічанська (4 села, 770 жит.)	-	-	3	-	-	-	1/66	-	2	1	1	-

ДОДАТОК 4

№ п/п	Назва громади	Сільські ради, що до неї увійдуть	Кількість лікувально-профілактичних закладів у дужках вказано кількість ліжок (по кожному населеному пункту окремо)				Кількість навчальних закладів, у дужках вказано кількість осіб що навчаються в даному навчальному закладі (по кожному населеному пункту окремо)				Кількість закладів культури (по кожному населеному пункту окремо)			
			ЛІКАРНІ	Амбулаторії	ФАПи	ІНШЕ	ВНЗ	ПТНЗ	ЗНЗ	ДНЗ	Будинки культури, клуби	Інше (музеї, парк, кінотеатри, кіноустановки)	Бібліотеки	Музичні, художні школи, їх класи і філії
Шишацький район														
1	Шишацька 9 населених пунктів, 5039 жителів.		1	1	1	-	-	-	2/637	1	2	1	2	1
2	Яреськівська 6 населених пунктів, 4395 жителів		1	1	1	1	-	1/504	2/500	1	2	1	2	-
3	Великоперевізька 3678 жит., 14 сіл	1 Баранівська (1 село, 515 жит.)	1	-	-	-	-	-	1/55	1	1	-	1	-
		2 Великоперевізька (4 села, 1161 жит.)	-	-	2	-	-	-	1/89	1	3	-	1	-
		3 Куйбишевська (4 села, 557 жит.)	-	-	1	-	-	-	1/15	-	1	1	1	-
		4 Ковалівська (1 село, 802 жит.)	1	-	-	-	-	-	1/134	1	1	-	1	-
		5 Ковердинобалківська (4 села, 643 жит.)	-	-	1	-	-	-	1/94	1	1	-	-	-
4	Сагайдацька 2998 жит., 22 села	1 Велико-Бузовська (9 сіл, 1193 жит.)	-	-	2	-	-	-	1/136	1	2	-	1	-
		2 Сагайдацька (8 сіл, 1246 жит.)	1	-	-	-	-	-	1/206	1	1	-	-	-
		3 Федунська (5 сіл, 559 жит.)	-	-	1	-	-	-	1/51	-	1	-	1	-
		1 Воскобійницька (6 сіл, 843 жит.)	-	-	1	-	-	-	1/216	1	1	-	-	-
		2 Михайликівська (3 села, 1147 жит.)	-	-	1	-	1	-	1/217	1	1	-	-	-
5	Михайликівська	3 Жоржівська (5 сіл, 587 жит.)	-	-	1	-	-	-	1/136	1	1	-	1	-
		4 Пришибська (6 сіл, 910 жит.)	-	-	1	-	-	-	1/137	1	1	-	-	-
		5 Гоголівська (5 сіл, 1059 жит.)	-	-	1	-	-	-	2/182	1	1	1	1	-